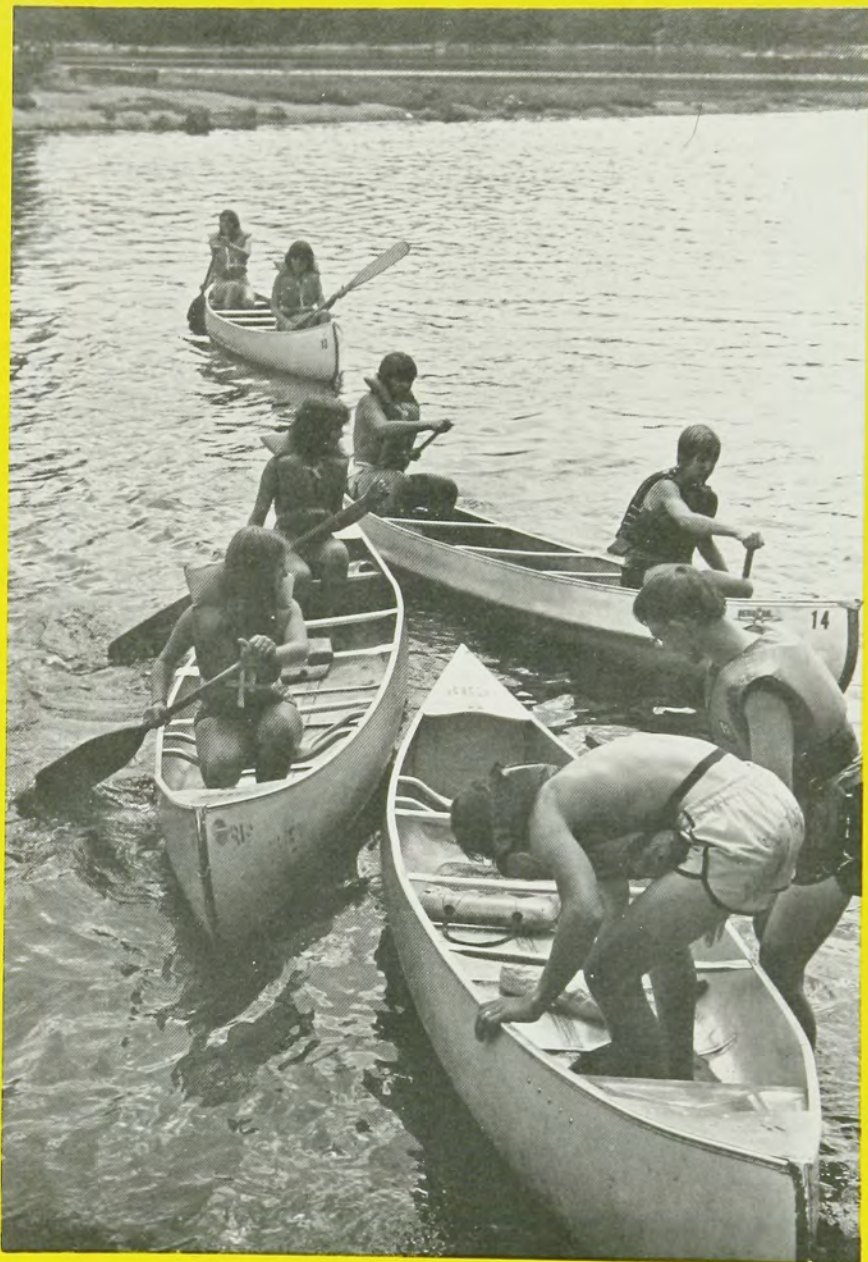

ЧЕРВЕНЬ 1975 JUNE

АХАК

ЗВ'ЯЗКОВІ І ВПОРЯДНИКИ!

Появилось нове видання
ГПБулави під назвою

ПОСІБНИК ЗВ'ЯЗКОВОГО

ЦІНА — \$6.00

Є це збірна праця 22-ох авторів
— пластових провідників. 471 сторінок друку, багато ілюстрацій, ціна — \$6.00. — Зокрема звертаємо вашу увагу на такі розділи:

- Гурткова система — правильне ведення частин УПЮ
- Зв'язкові вишколюють гурткових
- Планування праці гуртка і куреня
- Пластові ігри — опис 160 різних ігор
- Мандрівництво — практичні поради
- Табірництво — практичні поради

"ПОСІБНИК ЗВ'ЯЗКОВОГО"

можна набути

- в Канаді: у Пластовій кооперативі "ПЛАИ"

PLY Ltd., 768 Queen St. W.,
Toronto 3, Ont., Canada.

- у США: у пластовій крамниці "МОЛОДЕ ЖИТТЯ"

Molode Zytia, 304 E., — 9 St.,
New York, N. Y., 10003, USA.

- Замовлення з інших країн треба спрямовувати до Адміністрації "Юнака":

"Yunak" — Magazine,
2150 Bloor St. W.

Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada

- Повищі ціни важні при закупі у крамниці. При позамісцевих замовленнях треба долучити по 75 центів за примірник на поштову пересилку.

УВАГА! ПЕРЕДПЛАТНИКИ "ЮНАКА", "ГОТУЙСЬ" і "ПЛАСТОВОГО ШЛЯХУ" в КАНАДІ!

У зв'язку з тим, що в Канаді пошта переходить на систему т. зв. "зіпів", просимо надіслати Пластовому Видавництву якнайшвидше адреси з Вашими "зіпами".

Пластові журнали, що користуються у висилці другою класою, повинні перейти негайно на нову систему, бо коли б не змогли завести цієї зміни своєчасно, можемо втратити привілей другої класи. Крім того, Адміністрація потребує часу, щоб змінити всі адреси.

Адміністрація

УВАГА! УВАГА! ЗМІНА АДРЕСИ ПЛАСТОВОГО ВИДАВНИЦТВА

Повідомляємо, що з 3. 5. 1975 р. адреса редакцій "Готуйсь" і "Пластового Шляху" та Адміністрація цих журналів і "Юнака" тепер така:

2150 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada
Tel.: (416) 769-7855

ПЛАСТОВА КРЕДИТИВКА в Торонті

на корисних умовах

- дає ПОЗИКИ та
- приймає ОЩАДНОСТІ.
- Пластова Кредитівка міститься у Пластовому Домі в Торонті.
- Урядові години:
вівторок і четвер 7-9 вечора,
субота 2-4 по пол.

Plast (Toronto) Credit Union Ltd.,
2199 Bloor St. West, Toronto 21, Ont.
Phone: 769-9998

Пластунни і Пластунки в Торонті!
СКЛАДАЙТЕ
СВОЇ ОЩАДНОСТІ
у Пластовій Кредитівці!

Річна передплата: США і Канада — \$9.00; Австралія — 5.50 австр. дол.; Австрія — 100 шілінгів; Аргентина — 10.00 пезів (нових); Бельгія — 150.00 бел. франків Велика Британія — 2.00 фунти; Італія — 2,000 лірів; Німеччина — 12.50 нім. марок; Франція — 15 франц. франків.

Ціна одного числа: у США і Канаді — 90 центів.

YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine, published by PLAST, Ukrainian Youth Ass'n, 2150 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada Tel.: (416) 769-7855

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: YUNAK MAGAZINE, 2150 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada — Canada.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave, Babylon, N. Y. 11702, U.S.A.

Second class mail registration number 2185 ● Printed by Kiev Printers Ltd., 860 Richmond St. W., Toronto 3, Ont

ЮНАК

"Юнак" — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця крім липня і серпня.
Видас Головна Пластова Булава.

ЧЕРВЕНЬ 1975 Ч. 6 (142) РІК XIII

Інтернаціональне стандартно-серійне число, 0044-1384

Редагус колегія.

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кұзьмович.

Члени редакційної колегії:

ст. пл. Уляна Близнак,

пл. сен. Тоня Горохович.

гетьм. вірл. Ксеня Одежинська

ст. пл. Юрій Павлічко,

пл. сен. Олександр Юзенів

ЗМІСТ

2 Гутірка з юними друзями	Подруга Гребля
3 Винахідник проміння "х"	За Ю. Гривняком
Школа оселі Шевченко-Вайта в Канаді	Т. Горохович
5 Машинка до писання	Л. Ю.
7 7-ий Конкурс до "Юнака" у Пл. Станиці Нью-Йорк	**
8 Молоде перо: Соняшник	Л. Гавур
Зміна погоди	М. Василик
Я	Я. Барна
Перше кохання	О. Кузишин
9 Тюльпани	І. Жиленко
10 Успіхи наших подруг	С. і М. Король
Дві Ірки — репрезентантки "Юнака" на баях преси	**
11 Чи пишете листи?	**
12 Фоторепортер питає Створення червоношкірої людини	**
13 Що читати?	**
16 Що знаєте про курені в старшому пластустві?	М. Баб'як
18 "Ой, хмелю мій, хмелю!" (пісня)	**
19 Спомин з пластового табору в Кенігсдорфі,	
Німеччина	О. Сайкевич
21 З практичного пластування	**
22 Хроніка	**
25 До нас пишуть...	
Пластуни на XII Кр. З'їзді в США "Серце і книжка"	**
Оголошення	
Датки на пресфонд	

● Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

● На обкладинці: Вправи на канойках, водний табір "Вихор 1974". Фотознімка — В. Артимішин.

● Ілюстратори цього числа: пл. сен. Дарія Даревич, пл. розв. Люба Гавур, Марія Шкурка.

УЛАС САМЧУК І ЙОГО ВОЛОДЬКО — ГЕРОЙ З ТВОРУ "ВОЛИНЬ"

"Боже, приношу дяку Тобі, що родився в час,
коли родиться моя віра — в Тебе, в Ватківщи-
ну, в Працю. (Улас Самчук: Волинь).

Дорогі Подруги і Друзі!

Цього року українське громадянство відзначає 70-річчя Уласа Самчука, сучасного значного українського письменника. Літературний дорібок письменника великий — опублікованих 14 творів, чергові готуються до друку. Критика високо оцінила ранню творчість письменника, називаючи його одним з найкращих українських реалістів, рідкісним талантом, і ставила його поруч таких світових прозаїків, як Бальзак і Дікенс (Ю. Клиновий). Юрій Шерех назвав Самчука сучасним літописцем, бо ж його творчість, за словами Ю. Клинового, віддзеркалила ціле сторіччя життя народу. Письменник, наче в компютері, виявив психічне обличчя народу у всій його багатогранності.

Самчуківі твори перекладені на мови польську, чеську, італійську та ін.

Вам, молоді Подруги і Друзі, годилося б познайомитися із твором "Волинь". Коли прочитаєте цей твір, матимете образ життя нашого народу кінця 19-го і першої половини 20-го сторіччя. Познайомившись із Володьком, головним персонажем цього твору, з його батьком Матвієм, відкриється Вам пребагате джерело думок, почувань, світел, побачите шляхи, які ведуть нас до розуміння душі людини. У характері Володька знайдете багато

свого. Автор поведе Вас у незвичайно цікавий світ дитячого і юнацького життя, розкриє і назве словами багато того, чого часто Ви самі не вмієте назвати й збагнути. Описуючи Володькове життя, Самчук змалював його такими кольорами, з такою повнотою знання дитячої і юнацької психіки, що й не диво, чому в цьому житті зміг змістити цілу добу.

У дитинстві не давала Володькові спокою цікавість побачити море, місце, куди пливе річка, і він ходив з братом шукати його. Крім моря, цікавило хлопця багато інших таємниць у природі й у житті людей. Особливо любив хлопчик бігати до млина, де господарі розповідали казки, різні дива про бувальщину й про свої неймовірні пригоди. Мало життям не заплатив Володько за ці свої мандрівки.

Батька Володько ідеалізував. Гордився ним, часто уявляв собі, що він син ніби великого царя. Хлопця батько ніколи не пестив, але Володько з великою втіхою на Великдень, христосуючись, припадав устами до його шорсткої руки. Батько навчив сина, що життя — не жарт, а тяжкий бій. Коли хлопець пішов до школи, здобував знання із запалом спрагненого, що хотів пізнати всі глибини, всі висоти, що прагнув змістити в голові все те, що створив людський розум.

Володько-юнак мав ще більше труднощів життя, і ще більшу жадобу їх подолати. Вибухла перша світова війна. Що кілька місяців приходили до села іншого кольору вороги. Гасла й ідеї української національної революції притемнювали своєю пропагандою більшовики. Володька мучили сумніви. Він шукав допомоги у діда Юхима. Дід Юхим утвердив у ньому віру й відпорність на фальшиві ідеї у нашому народі. Народ не піде за червоними прапорами, його не зрушиш навіть червоним залізом, — твердив Юхим.

Під проводом Володька село духово виросло. Десь із глибини впливла, приспана віками сила народу, вона вселилася у Володька, в його батька, у молодь, — новонароджену сільську інтелігенцію. Її знає наша історія, — це творці 22 Січня, 1 Листопада, Крут, це жертви розстріляного культурного відродження, це сучасні каторжани.

Читайте, Друзі, "Волинь". Вона торкне у Ваших душах багато хороших струн. І напишіть про свої враження від книжки авторові. Це буде найкращий подарунок йому у його роковини.

Скоб!

Подруга Гребля

ВИНАХІДНИК ПРОМІННЯ „Х”

Д-р Іван Пулюй

Хоча винахідником променів „Х” у науковому світі числиться д-р В. Рентген, то насправді український учений д-р Іван Пулюй винайшов їх уже на кілька років раніше, однак, будиши солідним науковцем, не проголошував цього, бо працював над дальшим удосконалюванням лампи для просвітлювання променями „Х”.

Проф. д-р Іван Пулюй нар. 2 лютого 1845 р. в містечку Грималів Тернопільської області, в Галичині. Закінчив 1864 р. тернопільську гімназію, де особливо цікавився фізикою і математикою та астрономією. Головні увагу зосереджував на електриці, яка в тих часах була в початковій стадії свого розвитку.

Хоч його надзвичайно цікавила фізико-математика, батьки настоювали, щоб він учився на священика, і Іван Пулюй вибрався на теологічні студії до Відня, Австрія. Дорога до Відня (близько 500 км) забрала йому тоді майже цілий місяць, бо ішов пішки. Залізничного шляху не було.

Теологічні студії проходили йому добре, і він крім того, ходив ще на виклади фізики й математики, хоч і не був офіційно на них зголошений. У 1869 р. закінчив з відзначенням теологічний факультет, але на священика постановив не висвячуватись, бо його голова була повна думок про світ науки. Батьки загрозили, що коли він не висвятиться на священика — відречуться його. Це його дуже засмутило, але прагнення до науки було таке велике, що він пішов проти волі батьків. Вписався на фізико-

математичну катедру і додатково ходив на виклади астрономії.

Одночасно тримав зв'язок із своїм народом. У 1870 р. написав українською мовою „Молитовник”. Знаючи грецьку і гебрійську мови, співпрацював з П. Кулішем, який приїхав до Відня з України, щоб перекласти й видати українською мовою „Святе Письмо Нового Завіту”. Куліш винайшов у Відні видавця, який цю працю видав, бо в Україні російський уряд не дозволяв на це видання українською мовою.

У 1873 р. Пулюй закінчив студії і старався про працю викладача в Україні в Київському університеті. Однак російський уряд не дозволив на це, бо раніше І. Пулюй видав українською мовою книжечку „Про нерухомі зірки і планети” — і через це росіяни вважали його за еретика й підозрювали, що він міг би спричинитися до державного перевороту. Втративши надію на педагогічну працю в Україні, І. Пулюй присвятив себе науці. У Відні став доцентом фізико-математичної катедри Віденського університету. Викладав кінетичну теорію газів і механічну теорію тепла та працював над своїми дослідженнями в лабораторії. Тому, що платня в університеті була мала, працював у будапештській фірмі „Ганц”, де керував відділом виробу Гайлерових трубок і електричних ламп. Тут Пулюй постійно працював над різними удосконаленнями. Він був дуже продуктивний, а успіхи досягав своєю систематичною і наполегливою працею. Він не знав, що це таке відпочинок. Працював завжди до пізньої ночі і вставав якнайраніше.

У році 1872 Пулюй написав українською мовою перший підручник геометрії, а також фахову книжку з ділянки фізики „Безпечна станція телефонів”. Мав і інші праці. Однак на видання книжок українською мовою не було легко знайти видавців, тому решту своїх праць Пулюй висилав до часописів і журналів Австрійської Академії Наук, яка їх завжди публікувала. За різні свої винаходи він одержав багато нагород і дипломів. Винаходи з ділянки електрики були експоновані на різних міжнародних виставках, напр. у 1878 р. в Парижі, де він одержав срібну медаль за винахід приладу для визначення механічного еквіваленту тепла.

У 1881 р. Пулюй знову здобув на Міжнародній Виставці в Парижі срібну медаль за винахід

Застрілена морська свинка, фото катодною лампою проф. І. Пулюя за методом Рентгена

і конструкцію вакуумної лампи, яка ввійшла в історію техніки як Пулюєва трубка. Ще один його винахід — переносна охоронна лампа, яку опатентував 1881 р. і яку уживали гірники в шахтах. Систематично досліджував холодне світло (неонове). Важлива його праця була **“Проникання невидимих променів “Х” (ікс) із трубок назовні”**. Багато науковців таких, як проф. Плювер, Крукс, Фарадей довгими роками займалось досліджуванням променів “Х”. Найуспішнішими були серб Нікола Тесла і українець Іван Пулюй.

У Празі д-р Пулюй продовжував свої дослідження у цій ділянці. Він не був ще зовсім задоволений своїм апаратом, а щодо конкуренції, то знав, що над цими променями працював тепер тільки Тесла. І тому далі проводив дослідження над своєю лампою, а про свої успіхи й невдачі щиро інформував публічні кола в “Науковому Вістнику” і навіть ознайомлював із методами своєї праці. Експерименти оновив у 1895 р. і фотографуванням досягнув майже того, чого шукав. Йому вдалося одержати знімку кістяка живої руки, кістяка морської свинки тощо. Проф. Горбачевський настоював, щоб він скликав пресову конференцію і оголосив світові про свій колосальний винахід. Але І. Пулюй відговорювався, мовляв, апарат ще не повністю досконалий. У цьому часі він радо говорив про свої результати на викладах і ознайомлював студентів із невидимими променями. Професори з інших празьких університетів часто ходили на його виклади, а проф. Лехер періодично інформував про поступ у ділянці невидимих променів свого приятеля у Вюрцбургу д-ра В. Рентгена. Рентген отримав звідусіль потрібні матеріали, простудіював Пулюєві матеріали, які були опубліковані у віденській і празьких наукових журналах, і тоді взявся до експериментів. Позитивний вислід прийшов дуже швидко — за сім тижнів. Він

дуже поспішав з публічним оголошенням про винахід невидимих променів.

23. 1. 1896 р. проголошено винахід Рентгена. Опісля він дістав за це нагороду Нобеля. Коли 28 грудня 1895 р. д-р І. Пулюй прочитав у газеті, що д-р Рентген відкрив новий вид променів і 23 січня 1896 р. матиме про це доповідь, був глибоко вражений. На другий день покликав фотографа, дав йому при допомозі своєї катодної лампи фотографувати застрілену морську свинку і помістив цю фотографію у чеському журналі із датою 31. 1. 1896. На цій світлині можна було бачити чудово цілий кістяк свинки. Однак, як глибоко релігійна людина, він погодився з тим, що Рентгена визнано винахідником променів “Х”, і продовжував далі свою наукову працю.

Помер проф. д-р Іван Пулюй у 1916 р. і похований у Празі, Чехія.

За книжкою Ю. Гривняка: **Проф. д-р Іван Пулюй — винахідник проміння “Х”**.

ШКОЛА ОСЕЛІ ШЕВЧЕНКО - ВАЙТА В КАНАДІ

У 1956 році Школа ім. Шевченка у Вайті святкувала своє 50-річчя. Того року свою річну книжку школа назвала “Вінтоніяна” (попередньо вона мала назву “Шевченківська Середня Школа”, а згодом “Шевченківська Колегія”. У цій книзі багато цікавого матеріалу, який дає змогу дослідити, чим жили учні, як провід школи розумів своє завдання, як “росла” школа з однієї класи в 1906 році до дванадцяти клас, приміщених у гарному модерному будинку, як розуміють громадяни Вайти, а в тому і молоде покоління, свої обов’язки супроти Канади — країни свого народження і України — країни своєї культурної приналежності.

Ось як зверталися учителі до випускників у 1956 році: “Пам’ятайте, вас поважатимуть не за те, якими ви народилися, але за те, якими ви станете, вибравши свою життєву мету”. (Е. Боднарчук — учителька). “Користайтеся нагодою, продовжуйте вчитися у вищих школах, які собі виберете. Цим приготуетесь до життя, багатшого і повнішого, а ваші батьки і Шевченківська школа зможуть гордо сказати, що ви її випускники” (Василь Колісник). Згадані вчителі самі випускники Шевченківської школи. Вони не змогли здобути вищої освіти тільки тому, що економічні умовини їх батьків на це не дозволили.

Школа в Шевченко-Вайті, зруйнована торнадо 1955

У промові директора школи П. Ольховецького читаємо таку інформацію й остерогу: “Вони (піонери — ред.) збудували школу, щоб просвітити своїх дітей і майбутні покоління; збудували читальню, щоб вони могли читати рідне слово й зберігати свою культуру, звичаї та дорогі їм традиції. І коли котрий нарід колинебудь відцупається своєї культури, звичаїв і традиції, перестає бути народом, слід за ним затирається, а згодом такий нарід щезає з лиця цієї землі... Пам’яток такого народу навіть і в музей не покладуть, бо за нього соромно. Це ганьба! Далі — ці предки собі свою церкву збудували, де б могли зі своїми дітьми Богу молитися своєю рідною мовою”.

Шевченківська школа у Вайті до 1956 року випустила із своїх мурів чотири покоління учнів. Коли порівняти зріст учнів у середній школі з першими роками, то в тридцятих роках один із семи учнів ішов до середньої школи, а в 1956 роках двох учнів на трьох.

Зі школи вийшло багато вчителів і медсестер. Не було змоги молоді з Вайти вчитися в університетах у тому часі, бо батьки не були спроможні матеріально її забезпечити. Сподіваємося, що тепер ситуація змінилася на краще. Мала оселя Вайта тяжко пробивалася у житті. З великим зусиллям люди будували церкву, народній дім, школу, житла для своїх родин, з кожним роком удосконалюючи їх.

Але були у них не тільки труднощі піонерського життя. У 1955 році за дві хвилини буревій, що пройшов над Вайтою, знищив, просто розніс багато хат, господарських будинків, а також і шкільний будинок. Ось що читаємо в нагородженому на шкільному конкурсі дописі Богдана Музики про гураган:

“Я швидко побіг до вікна півниці, бо хотів бачити, що діється. Дивлюся, а нашого сусіда хату вітер підніс понад телефонічні стовпи. Страшно мені зробилось, бо там живе ста-

ренький чоловік, якого я щодня відвідував і пошту йому приносив, бо він був старий, а його любив. Бачу, його хату вітер носить по нашому подвір’ї. Вона розсипалася на малі кущики. Вітер їх підніс угору, і хата зникла. Нараз утихло.

Ми вибігли надвір, а наш сусід замотаний у дратах, дуже покалічений. Батько його відразу розмотав, і при допомозі другого сусіда вони завезли його до лікарні. Коли ж вони прибули до лікарні, побачили, що її також нема. Місто немов після атомної бомби. Десь-недесь стояла напів розбита хата, інші хати горіли, а багато не знати де ділися. Ми, в кого ще зосталось авто, позбирали покалічених і хворих з лікарні й завезли до інших лікарень, а навіть до Вінніпегу.

З нашої школи лишилася тільки купа каміння. Всіх, що лишилися без домів, люди, які ще мали доми, забирали до себе. Багато допомагали також люди з інших місцевостей. Ця подія, яка тривала тільки дві хвилини, була для мене немов дивним, страшним сном, що його неможливо описати”.

**Переповіла на підставі матеріалів
Степана Гели й Анни Фікус Т. Горохович**

Л. Ю.

МАШИНКА ДО ПИСАННЯ

Ірка часто ходила до тітки Марійки. Там завжди було так цікаво і весело. Доньки тітки — Ірчині кузенки — Стефа й Оксана, які працювали секретарками, звичайно по вечері сідали на веранді, оброслій диким виноградом, грали на гітарах, співали. До них приходили друзі, і співи та жарти тягнулись до пізньої ночі. Ірка з захопленням прислухалася пісням, жартам, оповіданням. А ще цікавіше стало, коли німецький військовий уряд приділив до тітки на помешкання своїх двох старшин. Вони звичайно також виходили на веранду, прислухались пісням, розмовляли і пробували вивчити хоч кілька слів української мови. Було так омішно, коли вони вперто пробували сказати “гусяча шкірка”, а виходило завжди “шучача чкірка”.

Вчора ввечері Стефа сказала Ірці приїхати ровером о 12-й годині вполудне. Коли Ірка з’явилася, Стефа зустріла її біля фіртки, бо саме ішла вже після обідньої перерви назад до праці.

— Слухай, Ірка! Вмієш тримати язик за зубами? — спитала серйозно.

Ірка навіть не відповіла на це. Що вона, дитина?!

— В куті городу, під кущем порічок — мішок з машинкою до писання. Її треба передати нашим хлопцям у лісі. Можеш це зробити?

— Певно, що можу — впевнено відповіла Ірка. — Та куди, як і кому? — Їй не треба було вияснювати, що “наші хлопці” — це вояки УПА. У той час їх уже було в довколишніх лісах сотні, а то й тисячі. Всі знали про це — і місцеві люди, і німці. Покищо з німцями був мир, тобто німці не заїжджали в села, якщо знали, що близько є упівці.

— Поїдь на Мурованку, а на початку зрубу перейди до лісу. Машинку залиши в міху там біля жолобів, у яких узимку залишають сіно для сарен. Ти хіба знаєш це місце?

— Знаю, знаю. Тільки чи залишити там машинку, чи таки чекати, аж хтось прийде?

— Можеш трохи почекати. Якщо нікого довго не буде — залиши. Чужі там не зайдуть. Вважай на себе і нікому ні слова, — сказала на прощання.

Ірка догадувалась, що машинку напевно взято в тих німців, що у тітки. Ой, буде там крику. Хоч би тітці біди не було.

Машинка була досить тяжка. Ірка примістила її на багажнику ровера і виїхала на гостинець, що вів за місто.

Був теплий літній день, і спека починала вже даватись у знаки, але незадовго гостинець увійшов у високий сосновий ліс, і стало прохолодно. Ірка й забула, з чим вона їде. Ровер нісся гладкою дорогою, як птах — то по рівній дорозі, то вниз... Та от скінчився ліс і дорога піднялася круто вгору. Ірка зіслзла з ровера і вела його побіч себе. Не було це легко — але вкінці і вершок горба. Ірка затрималась і відіхнула. Цей верх — це і є Мурованка. Змал-

ку вона сюди ходила з сусідськими дітьми на малини. Бо з правого боку простягався зруб, і на ньому росли смачні, солодкі малини. Малими ходили сюди пішки, а пізніше приїжджали роверами і збирали повні відра малин. На зрубі було завжди неймовірно гаряче — пекло сонце, не було тіні, і комахи кусали дітей так, що ті ніколи не витримували довго.

Отут, значить, треба повернути направо і, перейшовши зруб, зайти в ліс. А гостинець ішов униз до дальших лісів, до сіл, і не знати ще куди. От, гарно б тепер з'їхати так ровером. Але коли Ірка поглянула далі, побачила там на дорозі валку німецьких тягарових авт. І саме в тому моменті там почулись крики “Гальт! Гальт!” і стріли.

— Боже, та що це! Чому якраз тепер... — у паніці наголос зашептала Ірка. Кинулась з ровером у рів, який відділяв дорогу від зрубу, а далі почала тягти його поміж пні, поміж кущі малин. Та це було неможливо довго так витримати, тому покинула ровер, а мішок взяла на плечі і хильцем попід кущі спішила в напрямі лісу. Галузки малини чіпались за сукенку, дряпали ноги й руки, але Ірка цього й не чула. І вкінці якось добігла до перших дерев. Впала й заховалась під кущі ліщини. Стрілів уже не було чути. Ірка знала, що це було. Це німці везли на розстріл жидів, і хтось напевно спробував втекти. Це вже не раз траплялось, але втікачів завжди ловили і стріляли.

— Як же мені тепер звідси вийти? Ану ж вони стережуть зруб і дорогу? — І уявляла собі, що ось тільки вона виставить голову з лісу, а тут німець. І сиділа, не ворухачись. Здавалось, що хіба півдня минуло, а Ірка все сиділа. Десь хруснула гілка. Ірка завмерла. Розглядалась на всі боки. Чи це їй привиджується?!

Якась постать сунулась у напрямі до неї по траві. Ближче, ближче. Ось ще тільки кілька метрів відділяє її від Ірки. Людина застогнала й, опустившись цілим тілом на землю, завмерла. Ірка підлізла до неї, бо пізнала, що це був хтось із жидів у авті — на рукаві була опаска із зорею Давида, яку всі жиди за Гітлера мусіли носити. Чоловік, мабуть, зімлів. Ірка перевернула його лицем дороги і пізнала — це був дентист, в якого і вона лікувала зуби.

— Пане докторе! Пане докторе! — шептала до нього, легко вдаряючи в щоки. Він відкрив очі і швидко глянув на боки. — Підсуньтесь ще трохи — тут у куці, — тягнула його за руку Ірка. Він зібрав усі сили і посунувся. Мав прострілену ногу і, трохи відпочивши, взявся розрізати штанку. У лісі було тихо. Може, німці не дорахувались, скільки всіх було на авті, а може не хотіли йти в ліс, щоб не спровокувати бою з УПА. Ірка надіялась, що найгірше вже минуло.

Д-р Нойбергер перев'язав рану шматком сорочки і лежав, приплющивши очі. А по якомусь часі здивовано подивився на Ірку:

— А що панна Ірка тут робить?

Та поки Ірка відповіла, почулись кроки, і між деревами появилось кілька молодих хлопців із крісами. Один із них був Ромко — Ірчин сусід, про якого казали, що його німці вивезли до Німеччини. Інших не знала. Але і д-р Нойбергер пізнав, що це "свої". Підвівся і махав їм рукою. Вони швидко наблизились і, побачивши, в чому справа, почали робити з галуззя ноші. Ромко незадоволено дивився на Ірку.

— Чекай, як мама довідається, будеш мати. І чого Стефа таку малу посилає?

Ірці найшли сльози до очей. Ромко був старший на яких 3 роки і так до неї говорить. Та сам ще на весні ходив до школи. Але Ромко зараз же змінив свій тон і спитав, чи привезла машинку.

— Добре, добре. Тільки вважай, як будеш йти назад. Німці тут тепер будуть довший час крутитися по дорогах. І перекажи Стефі, що здається тільки д-р Нойбергер врятувався.

— о —

Дальші місяці принесли Ірці ще багато нових завдань — возила упівцям вістки, лікарства, дощовики... А від них привозила Стефі листи з дорученнями. Знала, що д-р Нойбергер залишився в УПА, а коли УПА прийшлося вести бої в обороні українського населення і з німцями, а потім з большевиками — приніс їм велику допомогу як лікар.

Крім Стефи, ніхто не знав про Ірчині поїздки. А так кортіло похвалитись...

7-ИЙ КОНКУРС ДОПИСІВ ДО "ЮНАКА" у Пластовій Станиці Нью-Йорк

На зразок минулих років у Пластовій Станиці Нью-Йорк проголошено взимі цього року конкурс на дописи до "Юнака", поширюючи ще його не лише на дописи на довільну тему, але також на рисунки і фотографії.

На конкурс вплинуло 12 письмових праць і два малюнки, які розглянуло журі: пл. сен. І. Близнак, пл. сен. В. Тершаковець, ст. пл. Ю. Савицький і пл. сен. О. Кузьмович.

Журі під проводом пл. сен. О. Кузьмович ухвалило першу нагороду за допис пл. розв. Олеся Кузишина з 3-го Куреня УПЮ-ів ім. І. Мазепа п. з. "Перше кохання". Другу нагороду признано пл. розв. Улянці Суській із 18-го Куреня УПЮ-ок ім. О. Пчілки за допис "Фантазія". Третю — пл. розв. Андрієві Юзєневу з 21-го Куреня УПЮ-ів ім. Є. Коновальця за допис п. з. "Водний табір 1974 р." Крім цього, вирізано допис пл. розв. У. Суської п. з. "Пізно..." Із поданих 2 рисунків не нагороджено ні одного, але вирізано малюнок пл. уч. Богдана Кузишина п. з. "Три покоління".

Конкурс у пластовій станиці перевела з великим вкладом праці станична референтка преси, ст. пл. Віра Дорожинська, яка теж проголосила вислід його 6-го квітня, передаючи відзначеним авторам відповідні нагороди у формі книжок і передплати "Юнака".

Нагороджені і кращі твори будуть поміщені на сторінках "Юнака". У цьому числі містимо допис "Перше кохання" пера пл. розв. Олеся Кузишина, що одержав першу нагороду.

УКРАЇНСЬКЕ БЮРО ПОДОРОЖІ
Теодосія Волошина

Astro Travel Service

2198 BLOOR ST. WEST — TORONTO 9, ONTARIO
Telephone: 766-1118 & 766-1119

- Полагоджує всі справи у зв'язку із спровадженням рідні з України та інших країн Східної Європи.
- Продає квитки на всі літунські, корабельні та автобусові лінії світу.
- Нотаріально завірює всі потрібні документи.

Малодітеро

ЗМІНА ПОГОДИ

Ось темна ніч покрила нас,
У небі ясні зорі,
Біленький сніг тихенько спить,
І місяць на сторожі.

Весняний день збудивсь зі сну,
З хмарками сонце грає,
Трава зелена вже росте,
І пташечка співає.

Маленький жучок на траві
До сонця крильця гріє,
В домівці братство пластове
Про табори вже мріє.

Співаєм всі, ідем вперед,
На прогулянку час,
Один за одним пластуни.
Багато сміху в нас.

Маршуєм, без кінця ідем
В рядах по-пластовому
І знаєм, табір скінчиться —
Пора вертатись до дому.

Пл. уч. Марійка Василик,
із 52-го Куреня ім. М. Башкірцевої
у Кергонксоні, США

СОНЯШНИК

Червень.

Простягаєш Ти свої зелені ручки
до матері-сонця.

Ростеш у гарячій полудні.

Липень.

Вже струнко й гордо стоїш
у своїй свіжій молодості — власній силі.
Лиш легко доторкають Тебе
материнські промені...

Серпень.

Розкішно розкрились Твої
ясні пелюстки!

Схилена голівонька піднеслась угору,
заокруглене, усмінене личко
звернулось назад до теплого сонця!

Вересень.

Жовте волосся сіяє під голубим небом.
Пишається своєю зрілою красою
І родиш вже свої сини-зернята!

Пл. розв. Люба Гавур,
28-ий кур. ім. кн. Ольги, Клівленд

Я

Не герой, я з кін,
я той, котрому належить кара
за тисячі провин...
Я — не краса красот,
я — думка, що походить здалека,
з висот...
Я — не сльоза — не питття,
я — власник милого
й дарованого життя.

Я — не слуга й не раб,
(прошу, мені вір);
Я — сонця архитвір.
Я не комікс, я — не карикатура,
я — спадкоємець синьої книжки,
я — приймач насущної кришки.
Я — не квітка — не цвіт,
я — сам книжка тверджу знов,
БО ЗМІСТ МЕНІ — ЛЮБОВ!

Яким Барна, Рим

ПЕРШЕ КОХАННЯ...

Це було у дев'ятому році мого життя. Ходив я до третьої класу народної школи Св. Юра в Нью-Йорку. Я нічим не різнився від моїх ровесників — робив ті самі збитки і так само за них був караний. Очевидно, товаришував виключно з хлопцями, на дівчат навіть дивитись не хотів.

Аж одного дня я випадково звернув увагу на одну з тих дівчаток, що були в моїй класі. Вона завважила, що я на неї дивлюся, і всміхнулася до мене. Я, розуміється, страшно збентежився і, мабуть, почервонів як буряк. А вона, побачивши це, навіть осмілилась до мене заговорити. Це мене цілком вивело з рівноваги. Я змішався і, відвернувшись, чимскоріш побіг геть, мабуть, до своїх товаришів.

Але від того часу я вже менше і менше збентежився, коли ця дівчинка на мене дивилась. І я навіть відважився час від часу сказати їй "Добридень", а деколи навіть і сам усміхнувся, але тільки в моментах найбільшої відваги. За якийсь час я навіть мусів признати, хоч це було проти моїх переконань, що вона мені сподобалась. Згодом, ми почали заводити навіть і довші розмови. Навіть мої товариші завважили в мені велику зміну. Я вже більше не соромився поглянути на ряд дівчат при ранній збірці перед початком науки, не вибігав стрімголов на перерві, щоб побавитись з хлопцями. Хлопці почали на мене підозріло поглядати, як то так, що я зрадив їх і виявляв зацікавлення дівчатами, з якими я так недавно не хотів мати нічого спільного.

Та мене це не знеохочувало. Я не оминав жадної нагоди, щоб сісти близько моєї улюбленої, або щоб так ненароком зустрінути її саму десь у коридорі чи в шкільній їдальні. Який щасливий я був тоді, як пані учителька пересадила всіх учнів, і я опинився в сусідній лавці біля неї. Вже більшого щастя я не міг собі уявити! Я сидів як на шпильках, аж поки не закінчилась година, щоб хоч трохи поговорити з моєю царівною. Не раз під час науки я задивлявся в її кругленьке личко, аж доки лінійка учительки або долоня не збудили мене із солодкого сну.

Не довго тривала це моє перше дитяче кохання, бо вже за кілька тижнів я знов повернувся до моїх товаришів і нізащо не пропускав ані одної гри "бейзболу" на перерві. Але від того часу я не вагався час від часу поглянути на дівчат і часто пригадував собі тих кілька замріяних тижнів, коли моє дитяче серце вперше затьохало почуттям любови до дівчини.

Минуло вісім років... Маленьке, кругленьке дівчатко вже виросло і виробилось на неабияку панну. Не один молодий хлопець водить за нею очима, як вона не раз поспішає в бік пластової домівки. А як я на неї погляну, пригадується мені маленька, кругленька дівчинка, личко якої ясніє радісною, дитячою усмішкою...

Пл. розв. Олесь Кузишин, 3-й Кур. УПЮ-ів
(Допис нагороджений 1-ою нагородою на 7-ому Конкурсі Дописів у Станиці Нью-Йорку)

Ірина Жиленко

ТЮЛЬПАНИ

Тюльпани, тюльпани,
гарячі тюльпани
в мені вибухають,
горять і не в'януть.
Тюльпани — під серцем,
тюльпани — на пальцях,
на срібній люстерці,
на соняшних п'яльцях.

Коли я іду,
від рясної ходи —
тюльпани
мої засипають сліди.
З плечей, і з очей,
із щасливих рум'янів —
спадають тюльпанів
сліпучі багрянці.

Коли я сміюсь,
від щасливого сміху —
не можна пройти
між тюльпанових віхол.
Ходжу по тюльпанах
і сплю на тюльпанах —
тюльпанова панна —
Цариця Тюльпану.

Заграє на флейту
рубіновий пан —
тоді я розкриюсь,
мов ніжний тюльпан.
І з криком червоним,
як старші в роду —
я сина
в тюльпановім полі
знайду!

Надвечір прийду
голубими степами.
На серці, на плечах —
тюльпани, тюльпани...
І буду з порога
на тебе гукать
з тюльпановим сином
на білих руках.

УКРАЇНСЬКА ВИЩА ШКОЛА У ДІТРОЙТІ

Серед моральних вартостей людини особливу вагу в нашому житті має та моральна засада, яка зобов'язує батьків дбати про виховання своїх дітей, зокрема в тому, щоб вони не відпадали від свого народу, не відрікалися своєї мови, цікавилися своєю рідною спільнотою, дбали про неї. Це забезпечить дітей від того, що вони не пропадуть безслідно в чужому морі. А скільки ми втратили вже своєї молоді через брак відповідного її виховання в родині?..

Українська Вища Школа Непорочного Зачаття в Дітройті постала з тією метою, щоб зберігати наших дітей для української спільноти. Діти в цій школі мають нагоду вивчати українську мову, знайомитися із багатством нашої літературної творчості та інших ділянок культури, плекати національну гордість. Знаючи рідну мову, учні не будуть почувати себе чужими між своїми, будуть цікавитися життям української громади.

Виховання нашої молоді в національному і релігійному дусі — це наш святий обов'язок, що його поклала нам на сумління наша Батьківщина і Церква тоді, коли ми покинули рідні пороги. Якщо ми хочемо бути гідними представниками нашої Нації і Церкви, а не звичайними прибульдами, що прибули сюди, щоб тільки зберегти своє життя, даваймо докази своєї дбайливості про дітей не голосними фразами, але вчинками.

Стефа Король

**Всечесніші Отці, Високопреподобні Сестри,
Вельмишановний Пане Директоре,
Дорогі Вчителі, Батьки і Гості!**

Один римський філософ сказав: "Темпс фугіт", і він мав рацію. Час втікає, і його не спинять ні ридання, ні сльози, ні любов, ні туга. Його не можна завернути, можна тільки згадувати минулі часи й жити споминами. Час минає і ніколи не повернеться. А нам треба думати про майбутнє.

Ми стоїмо немов перед височенною гранітною скелею, а скеля — це наше життя. У руках у кожного з нас тяжкий залізний молот — молот освіти і знання. Цим молотом ми мусимо вирізьбити зі скелі наше життя. Ми маємо змогу створити з цього граніту щось корисне, гарне, вартісне. Завдання не легке, бо життя повне трудів, невдач і перешкод. Багато змагання і боротьби потрібно для здійснення цього важкого і довгого завдання.

Для нас прийшов час, коли ми мусимо взяти в руки цей молот, іти з ним у життя. Ми самі вже маємо бути каменярями нашого майбутнього. Ми вдячні нашим Батькам, Учителям,

Пл. вірл. Марта Лідія Король "Валедікторія" виступає прощальну промову на закінчення навчання в Українській Вищій Школі в Дітройті

лям, Всечеснішим Отцям і Преподобним Сестрам, які не щадили праці й труду, виховували і навчали нас, як нам різьбити в майбутньому цю скелю нашого життя. Тепер ми вже мусимо почати самостійно думати і так сильно вдаряти об скелю, щоб гомін покотився по долинах і верхах і долетів до нашої Батьківщини, далекої України.

Наша горстка абсолювентів Української Вищої Школи в Дітройті обіцяє далі працювати для України, бути завжди з нею, любити її. Хай сьогоднішня мала іскра любови до Батьківщини спалахне згодом палким вогнем у наших серцях, символом якого є колір маку, що розквітає на рідних українських полях.

І прощайте, Друзі, пропав на вік той
чарівний час,
Його ми не забудемо, пам'ятати будемо
завжди,
Може зустрінемося, може вернемося
назад...

ДВІ ІРКИ — РЕПРЕЗЕНТАНТКАМИ "ЮНАКА" НА БАЛЯХ ПРЕСИ

Як вже від декількох років стало звичаєм, і цього року відбулися у США й Канаді балі преси, на яких молоді дівчата репрезентували поодинокі українські журнали і радієві програми та змагалися за місце "красунки української преси".

Кандидатками "Юнака" були дивним випадком дві пластунки із іменем Ірини. І так,

Ірина Дичковська

Наталка Рева

— краля української преси в Канаді 1975

Ірина Шараневич

на балю преси у Філядельфії у січні ц. р. "Юнака" репрезентувала ст. пл. Ірина Шараневич із Пластової Станиці в Ньюарку. Вона студіює в університеті в Ратгерс, є абсолювенткою школи українознавства і музичного інституту. Працює в Пласті як виховниця новацтва, а у станічній старшині є протоколярним секретарем, виказуючи при цьому добре знання української мови. Бувши юначкою, дописувала до курінних газеток. Крім цього, вона вже другий рік веде дитячий садочок 28-го Відділу Союзу Українок Америки в Ньюарку.

На балю преси і радіо в Канаді у лютому ц. р. кандидаткою "Юнака" була ст. пл. Ірина Дичковська. Вона студіює на Торонтському університеті, закінчила з визначним успіхом Свято-Миколаївські курси українознавства. Від дитинства так, як Ірка Шараневич,

пластує. Тепер вона юнацька впорядниця, їздить у табори і є провідницею гуртка старших пластунок "Ті, що греблі рвуть" у Торонті. Співає в хорі "Веснівка", цікавиться літературою.

Ми знаємо, що обидві наші кандидатки репрезентували наш журнал якнайкраще, і за це ми їм щиро вдячні.

З приємністю відмічуємо, що на балі преси в Канаді вибрано кралею хоч не кандидатку "Юнака", але пластунку, яку добре знаємо з її виховної праці з юначками. Це ст. пл. Наталка Рева, яка кандидувала від щоденної радіопрограми "Пісня України". Вона постійно активна у Пласті й громаді, цього року закінчує середню школу; любить таборівання, здобула вишколи таборівання (у Школі булавних) і юнацької впорядниці.

ЧИ ПИШЕТЕ ЛИСТИ?

Від декількох місяців українська преса і українські організації у вільному світі закликають всіх нас писати листи до політичних провідників у західних країнах, до науковців, літераторів тощо, щоб звернути їхню увагу на події в Україні, на акцію в обороні Валентина Мороза та інших українських інтелектуалів у тюрмах, концентраційних таборах чи лікарнях для божевільних.

Розуміється, дуже важливе, щоб писала молодь, і ми у пластовій організації стараємося це робити у всіх місцевостях і країнах, де діють наші частини.

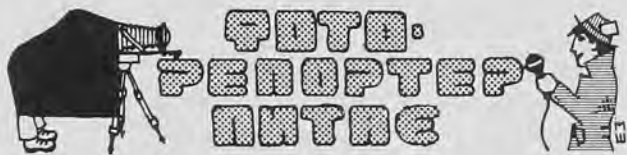
Кожний такий лист, як бачимо, не залишається без відгуку, хоча відповіді приходять одні раніше, а другі пізніше.

Нам переслали такі відповіді дві пластунки-юначки з Нью-Йорку: Віра Питляр написала до відомої телевізійної станції Сі-Бі-Ес із запитом, чому ця станція не передавала в новин-

ках знімок з великої української демонстрації в Нью-Йорку, в якій брали участь сотні пластової і сумівської молоді. У відповіді були великі виправдання, чому так сталося, і ми певні, що коли буде чергова така демонстрація, то вже будуть там репортери Сі-Бі-Ес.

Олена Підгородецька дістала відповідь на збірний лист новачок і їх сестричок до жінки президента Форда. Відповідь довга і виявляє добру поінформованість про українських дисидентів.

Також маємо на руках листа від Кіссінгера у відповідь на наше письмо, від сенатора і конгресмена місця замешкання редактора "Юнака". Знаємо, що багато пластунів одержала різні відповіді. Але чи пишуть усі? Чи пишете передусім Ви, юнаки й юначки, молодечі безпосередні апелі, які завжди мають найбільше значення і силу? Подавайте нам докази цього.

Котрий місяць року найбільше любиш?

Пл. розв. Христия Стасюк, 16 років, 40. К. УПЮ-ок ім. кн. Ольги в Бюфало, США:

Місяць, який мені найбільше подобається — це жовтень, бо жовтень — це мішанина зими і літа. Я тоді часто їду на Новий Сокіл і ходжу на ті місця, де були табори вліті. У тиші я споминаю ті всі веселі дні, які ми там провели. Я також ходжу на прохід у ліс, коли всі листки червоніють і ліс виглядає, ніби він має вогненну корону.

Часом дні у жовтні холоднаві, зимові. У ті дні я мрію про зиму, коли то тихо на землю падає сніг і все покриває білим килимом, і про всі прогулянки, які ми матимемо на лещатах, қовзанах і т. д., а також про війни сніговими кулями... Тому то так мені подобається жовтень. Він такий чудовий і різноманітний.

Пл. розв. Наталка Іванчук, 15 років, 2. К. УПЮ-ок ім. Лесі Українки в Нью-Йорку:

Я найбільше люблю місяць липень. Тоді є вакації, нема науки в школі. Виїжджаємо тоді цілою родиною в гори до Гантеру, де я багато плаваю, їжджу човном. А ще тому, що в липні найбільше пластових таборів. Від 7-го року мого життя ще не було ні одного липня, щоб я його не пробула на нашій пластовій оселі "Вовча Тропа". А там стільки пригод, приємностей, а трохи і труднощів.

Пл. Уляна Леськів, 2. К. УПЮ-ок ім. Лесі Українки в Нью-Йорку:

З усіх місяців у році мені найбільше подобається квітень. Погода тепліє, наближається літо, але ще немає гарячі. Я живу поблизу моря і часто їжджу ровером понад берегом. Після довгої зими так приємно побути в парку з своїми товаришками. Також у квітні звичайно

припадає Великдень, і я пишу писанки.

СТВОРЕННЯ ЧЕРВОНОШКІРОЇ ЛЮДИНИ

Був час, коли на світі не було людини. На землі жили тільки тварини. Три духи — Великий Дух і два менші, що жили понад хмарами, стерегли землі. Одного дня Великий Дух сказав одному із своїх приятелів:

— Вже так довго ріки й ліси належать тільки тваринам. Сотвори мені людину.

Дух погодився. Пішов шукати за потрібним матеріалом. Він не міг нічого такого знайти, що було б гідне людини, яку він хотів створити. Врешті він знайшов крейду, і хоч вона не була точно така, якої він хотів, дух змішав її. Вона стала як глина. З неї він зліпив людиноподібну постать, надхнув її життям і привів до Великого Духа.

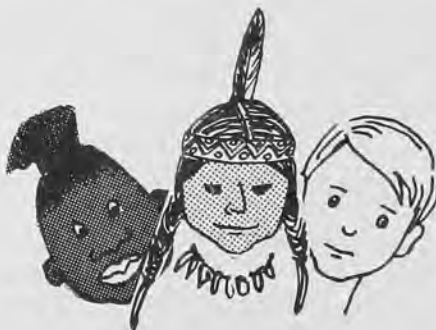
Великий Дух довго придивлявся до неї, нічого не кажучи, а вкінці промовив:

— Це надто біле.

І тоді він звернувся до третього духа:

— Твої здібності великі, може б ти створив мені людину?!..

Третій дух слухняно пішов шукати за відповідним матеріалом. Знайшовши вугіль, зформував з нього людську подобу і приніс її Великому Духові.

Великий Дух мовчки і довго вдивлявся у цей твір, а вкінці похитав головою і промовив:

— Вона зачорна.

Подумавши хвилину, він заявив:

— Я спробую сам!

Знаючи докладно, чого саме він хоче, Великий Дух знайшов червону глину і зліпив з неї людську подобу, так як зробили два інші

духи. Коли постать була готова, дух заявив:
— Оце досконала людина!

І так на світі появилася перша червоношкіра людина. Великий Дух післав її на землю господарити в лісах і ріках разом з тваринами.

Переклад з "Індіанські перекази",
Джозеф і Едіт Раскін, Рандом Видання, Н. Й.

ЩО ЧИТАТИ?

"Степан Луцик — мистець" Видання 3-го Куреня УПС і УСП "Лісові Чорти" як випуск Українського Вільного Університету ч. 2. Нью-Йорк — Торонто — Вашингтон 1973 р. Ціна 8.50 дол.

Ця дбайливо видана монографія артиста-малювача і члена куреня УПС "Лісові Чорти" Степана Луцика ви-

йшла заходом групи пластунів-сенйорів із куреня "ЛЧ", друзів покійного, за мистецькою редакцією Святослава Гординського. Передмову до монографії написав Начальний Пластун Юрій Старосольський, а силуетку малювача подали Антін Малуца і Святосл. Гординський. Проте найзворушливішим є серед ряду спогадів і статей у пам'ять покійного мистця спогад його дружини п. з. "Перша зустріч", який описує молодечі переживання мистця і захоплення його гірською природою Гуцульщини.

Монографію доповнюють пластові дані про мистця, голоси критиків про його праці, короткий життєпис англійською мовою і ряд дбайливо виконаних репродукцій його праць, між ними також знімка прапору "Лісових Чортів", автором якого був С. Луцик.

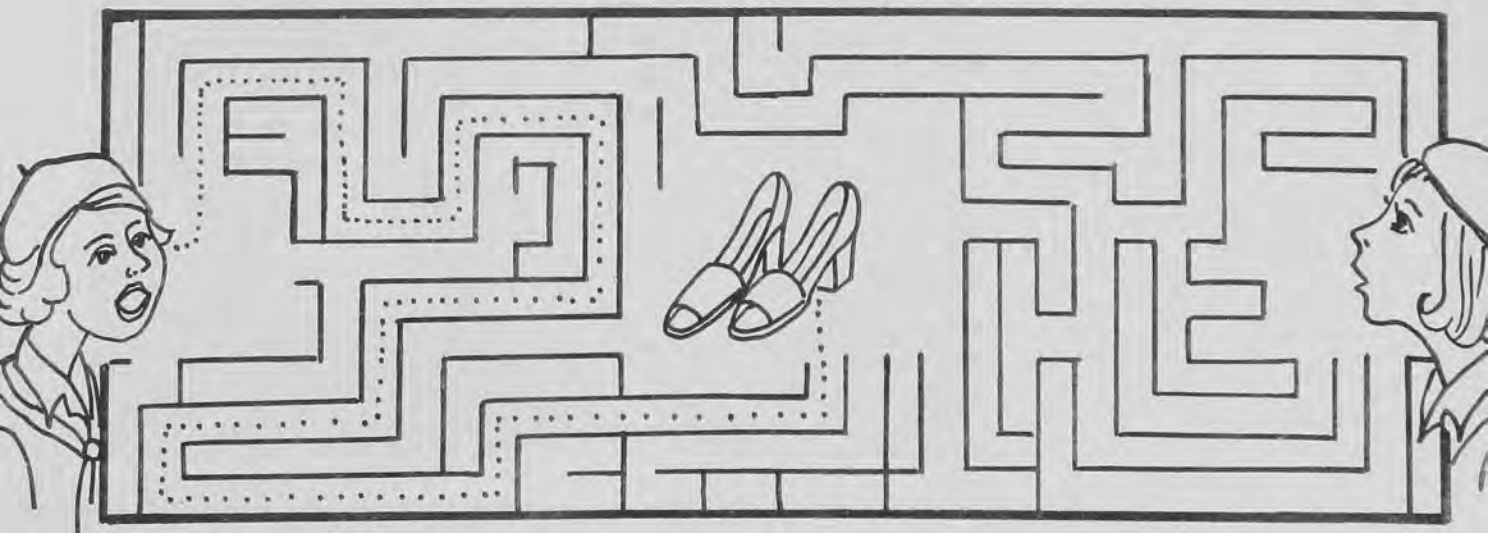
Справді, це видання — найкращий спосіб вияву пошани до свого Друга.

Борис Ямінський: "Шлях до Гофбургу" В-во Дкфм. В. Шлагер.

Ледве чи багатьох наших молодих читачів може ця книжка зацікавити, але подаємо про її появу з уваги на те, що атвор її — це співробітник "Юнака" ст. пл. Б. Ямінський, а книжка написана німецькою мовою про президента Австрії, д-ра Р. Кірхшлегера. Вона появилася на день 20-го березня ц. р., у 60-річчя з дня народження президента Австрії. Здається, не часто трапляється, щоб саме українському журналістові вдалося перебороти конкуренцію австрійських журналістів і здобути згоду президента на появу цієї книжки.

Це для українського журналіста й нашого кореспондента великий успіх, за який йому щиро gratulujemo, бо кожний успіх молодого українця на міжнародньому полі є причиною радості в нашій спільноті, а ще особливо, коли йдеться про пластуна.

РОЗГАДКА ЗАГАДКИ,
з «Юнака» ч. 45 (квітень-травень ц. р.)
ХТО ШВИДШЕ?

**Якщо Ви відчуваєте,
що добрі речі діються
в Онтаріо,**

то почекайте, аж побачите, що нова льотерія нам принесе.

Це буде наче пробудження. Все більше й більше нас приступає до акції.

Турніри бейзболу для дітей, гамільтонська філармонія, спортові клуби ходьби, народні танці, мистецькі курси, "бонспіль". Це відбувається по цілій провінції, — але це тільки початок.

Тепер ми маємо нове Міністерство, яке буде нам у цьому помагати. Міністерство Культури і Дозвілля.

Його завдання — допомагати нам мати більше досягів у нашому житті.

Спочатку воно займатиметься координацією сучасних акцій, таких як:

Онтарійські Літні Ігрища,
Науковий Центр, Фундація
Онтарійської Спащини.

Згодом воно займатиметься новими програмами, а тут бук-

вально існують сотки нових можливостей.

Переїзdnі театральні групи, нові хокейні майданчики, мистецтво для жінок, нові бібліотеки в місцевостях, де вони ще не існують. Все це буде робитися також тому, щоб дати кожному однакові можливості на участь у цих програмах, незалежно від того, де він живе.

Як ми все це зможемо досягнути? Фонди придуть з нової Онтарійської Льотерії, яка почнеться через кілька тижнів.

Льотерія повинна принести мільйони доларів. А кожний долар ми вложимо у різні програми, маючи одну мету на увазі: дати кожному можливість користати більше з життя.

Тому на цій льотерії кожний з нас виграє.

ONTARIO
LOTTERY
CORPORATION.

Ontario

Harvey McCulloch, Chairman
Marshall Pollock, Managing Director

MINISTRY OF
CULTURE AND
RECREATION.

Bob Welch, Minister
Malcolm Rowan, Deputy Minister

Що знаєш про курені у старшому пластунстві?

27-ий КУРІНЬ УСП-ІВ ІМ. БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО „ХМЕЛЬНИЧЕНКИ“

Курінь “Хмельниченків” заснувався ще у 1945 році. Цього року в австрійському містечку Ляндек творяться два гуртки старших пластунів: “Бурлаки” — 10 членів і “Залізний Меч” — 8 членів. Дня 22-го грудня 1945 р. на гуртковій раді “Бурлаків” гуртковий запропонував об’єднати ці два гуртки і створити з них старшопластунський курінь ім. Богдана Хмельницького. Гуртковим “Бурлаків” був в тому часі ст. пл. Яків Шегрин, якого курінна рада 24 січня 1946 року вибрала першим курінним.

Збірка “Хмель” на зимовій раді

Ст. пл. Я. Шегрин, як організатор куреня, був кілька разів обраний курінним і залишився ним аж до 1955 року. До сьогоднішнього дня тепер уже пл. сен. Я. Шегрин працює як новацький виховник і відомий комендант новацьких таборів. У початках куреня багато праці віддали куреневі пл. сен. Михайло Дзвонок і ст. пл. Володимир Бакалець.

Четверта курінна рада в 1951 році була першою на терені нового поселення в США. На цій раді, яка відбулася в Бостоні, Масс., обрано курінний провід із ст. пл. В. Бакальцем як курінним. Курінь одержав в 1952 р. число “27” і був зареєстрований як старшопластунський курінь. Від 1958 року, коли члени-основники старшопластунського куреня “Хмельниченків”

почали переходити до сеньйорату, курінь молодших “Хмельниченків-Січовиків” залишився як 27-ий курінь УСП-ів, а сеньйори створили курінь “Хмельниченків-хутірників”.

Курінь поширював свою діяльність поза Бостон до Гартфорду, Нью-Гейвену, Бріджпорту, де створилися “стежі”, а згодом до Нью-Йорку, Балтімору і Вашингтону. Поширенням куреня і створення нових “стеж” “Хмельниченки” почали активну працю плекання козацьких традицій. “Хмельниченки” користуються козацьким гаслом “Пугу! Пугу!”, яким колись козаки викликали своїх друзів на війну. Курінний провід затримує козацьку традицію, вдягаючи при святочних курінних нагодах убір козаків.

Снідання у водно-мандрівнім таборі

Символічним головою обидвох куренів “Хмельниченків” (УСП і УПС) є “Батько — Хмель”. “Батько” є зв’язковим і дбає про тісну співпрацю між сеньйорами й старшими пластунами.

Щоб стати повним членом куреня, тобто “Хмель-Січовиком”, кандидат до куреня мусить здобути три ступені: піхотника, джурі і молодого козака (МК). Кандидат мусить тримати поштовий зв’язок з вибраним “дядьком”, який є повноправним “Хмелем” і прислуховується до всіх проблем кандидата. “Дядько” приготує кандидата до вступу в гурт “Хмель-Січовиків”. Кандидат бере участь у всіх важливих радах (зимових і літніх) і згодом, по двох роках кандидатури, як “молодий козак”

Булава табору УПО-ів "Гуляй-поле", Іст Четгем, 1974. Перший ряд зліва: Юрко Раковський, Микола Баб'як — писар (Хмелі ст. пл-ни); другий ряд зліва: ст. пл-ни Олесь Цвіль, Хмель (комендант), Степан Телешук, Тарас Борковський, Хм. — писар, Аскольд Бук, Ігор Білинський, О.Х.

переходить пробу, т. зв. "ніч тривоги". Якщо успішно перейде цю пробу, приймають до курення на першій ватрі як повного "Хмеля-Січовика".

"Хмельниченки" вимагають, щоб кожний член курення брав активну участь у пластовій праці. Під цим розуміють вони: працю у стаціях, у новацьких і юнацьких таборах і на спеціалізаційних водно-мандрівних таборах.

"Хмелі" тепер є одним з найактивніших куренів УСП-ів, чого доказом останні роки. Вони часто перебирають проводи юнацьких таборів на "Вовчий Тропі" і традиційно вже на "Бобрівці". Курінь постійно улаштовує водно-мандрівні табори в Канаді, у горах Адірондак і щорічно провадить гірсько-мандрівний табір у Білих Горах в Нью Гемпшир, США.

У 1972 р. 23-ій Курінь УПС і 27-ий Курінь УСП "Хмельниченки" перебрали провід табору УПО-ів на ЮМПЗ і з цього важкого завдання вив'язалися успішно.

Курінний провід видає неперіодичний журнал "Хмель", до якого заохочує всіх членів дописувати.

"Хмелі" показують, що у пластовій організації є місце для модерної теперішньої молоді, підкреслюють романтику пластування, що для теперішнього юнацтва дуже важливе.

Найважливіша мета "Хмельниченків" — це поміч у вихованні новачтва і юнацтва, а у своєму курені плекання козацьких звичаїв.

Пугу! Пугу!

Ст. пл. Микола Баб'як, ХМ, ("Тютюнник").

Курінь УСП-ів "Хмельниченки" вітає кандидатів при прийнятті до курення таким зверненням:

ПЛАСТОВИЙ ДРУЖЕ!

З нинішнім днем Ти вступаєш у ряди кандидатів 27-го Куреня УСП-ів "Хмельниченки". Відтепер Ти повинен прикласти якнайбільше зусиль, щоб швидко і з успіхом закінчити кандидатуру і стати повним членом нашого курення, себто "Хмелем". Ця книга призначена на те, щоб допомогти Тобі успішно відбутися час кандидатури.

Твоїм обов'язком є виконувати точно накази Курінного Проводу, свого "Дядька" і Осаула. Сподіваємося, що будеш мати багато приємних хвилин під час своєї кандидатури, але знаємо також, що часом прийдуть сумніви і, може, прикрі ситуації. "Чому я це роблю? Що мені з цього прийде?" — це питання, які будуть Тебе часом турбувати. Не лякайся тих питань. Шукай на них відповідей. Бо тільки тоді, коли Ти знайдеш відповіді на такі питання, Ти зможеш стати правдивим "Хмелем" — старшим пластуном.

Пам'ятай, що Ти українець і пластун. Тобі треба тримати зв'язок із своїми однолітками у дружнім українським братерстві. Так, як колись козаки на Січі знаходили те, чого ніде інде не могли знайти, так і Ти між нами тепер того шукаєш. Ти хочеш спільно з нами працювати, плянувати, мандрувати тощо.

Ми почуваємо себе українцями, а живемо на американській землі. Нас також мучить це двостороннє почуття, любов до України і лояльність до Америки. Ми Тебе розуміємо. Тримайся з нами, друже, ми один одному станемо колись у пригоді.

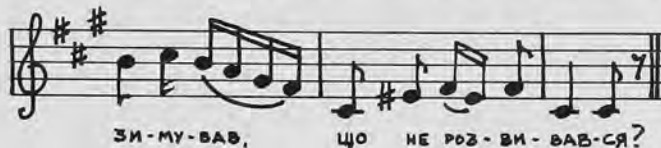
ПУГУ! ПУГУ!

Курінний Провід

Закликайте Ваших друзів і приятелів передплачувати і читати «Юнака»!

ОЙ, ХМЕЛЮ МІЙ, ХМЕЛЮ!

Ой хмелю мій, хмелю, хмелю зелененький,
Де ж ти, хмелю, зимував, що не розвивався?
(2 р.)

— Ой сину ж мій, сину, сину молоденький,
Де ж ти, сину, ночував, що й не роззувався?
(2 р.)

— Презимував же хміль у зеленій ліщині,
Ночував я, мамо, в молодій дівчини. (2 р.)

Презимував же хміль в зеленій діброві,
Ночував я в молодиці, що чорнії брови. (2 р.)

В Катерини, ненько, в Катерини любко,
В Катерини на перині, сизая голубко! (2 р.)

Ой сину ж мій, сину, все по ночах ходиш,
Жалуються молодиці, що ти шкоду робиш.
(2 р.)

— Таки буду ходити, таки буду робити,
Було б тобі, моя мати, було б раніше оженити!
(2 р.)

— Ой сину ж мій, сину, чи я ж боронила?
Було б тобі женитися, як я говорила: (2 р.)

Оженися, синку, оженись, небоже,
Та не бери удови, не дай тобі Боже! (2 р.)

Бо в удови серце, як зимнєє сонце:
А хоч воно як не гріє, все холодом віє. (2 р.)

А візьми ж ти дівчину, бідну сиротину,
Буде тебе шанувати, як мати дитину. (2 р.)

Бо в дівчини серце, як літнєє сонце;
Хоч воно хмарнесеньке, та все теплесеньке!
(2 р.)

“МІЙ ПЕРШИЙ СЛОВНИК” ЦІННА Й НЕОБХІДНА КНИЖКА ДЛЯ КОЖНОЇ РОДИНИ І ШКОЛИ

Здійснилася мрія наших визначних виховників — учителів — бл. пм. Ц. Паліїв та З. Зеленого. Незабаром вийде друком, у Видавництві Об'єднання Українських Педагогів Канади “Мій перший словник”, близько тисяча слів з ілюстраціями малярів Юрія та Яреми Козаків. Посібник необхідний кожній українській родині, яка плекає рідну мову.

Ціна, після появи книжки 6.00 дол., а за передплатою лише 4.50 дол. Замовлення із грошовим переказом (канадійська валюта) слати на адресу:

“PLY” CO-OP. LTD., 768 Queen St. West
Toronto, Ont., Canada M6J 1E9

АРКА ЗАХІД

це не лише

модерна українська книгарня
і крамниця гарних дарунків,
але також
справжній мистецький осередок
для обслуговування українців То-
ронта та дооколичних місце-
востей.

- книжки, часописи і журнали;
- грамофонні пластинки, радіоприймачі, друкарські машинки;
- різьба, кераміка, образи, кристали, порцеляна, полотна і нитки “ДМС” до вишивання, вишивки, жіночі хустини;
- великий вибір гарних дарунків на різні okazji;
- висилка пакунтів в Україну.

ARKA WEST

2282 Bloor St. West,
Toronto 21, Ont.
Telephone: 762-8751

СПОМИН З ПЛАСТОВОГО ТАБОРУ В КЕНІГСДОРФІ, НІМЕЧЧИНА

По довшому часі дощової погоди вставав чудовий соняшний ранок. Пташки будилися зі сну і хором співали гимн на честь Творця. Схо- дяче сонце посилало своє проміння і пестливо будило зі сну дрімаючу природу. Ми, тихень- ко йшли стежкою через табори німецької мо- лоді (наші табори були положені найдалі) до головної дороги, де на нас чекав уже автобус.

По спільній молитві табори юнаків і юна- чок всідають до автобуса, а з нами наш комен- дант — пл. сен. Кальваровський. Рушаємо в дорогу.

Група учасників прогулянки на тлі палати Герренкімзе

Переїжджаємо маленькі баварські містеч- ка з барвисто розмальованими хатами. По пів- годинній їзді затримуємося перед широким, спокійним озером — Кімзе. Зупинився автобус. Ми пересіли на туристичний човен, який пере- возить туристів на острів Герренкімзе. Був вчасний ранок. Повівав холодний вітерець. Со- няшне скісне проміння грайливо мерехтіло сріблом на дрібненьких хвилях озера, окру- женого темними, задуманими горами. Прича- люємо до берега острова. Ідемо крученою сте- жкою чудово упорядкованого лісу. Раптом стежка повертає направо, і перед нами стоїть як зачарована палата, до якої провадить ши- рока, квітами і статуями прикрашена алея. Пе- ред палатою великий чудовий водограй. Це па- лата Герренкімзе, одна з трьох палат бавар- ського короля Людвигу Другого, яку він по- будував у 1878 році, на подібну французького Версалью. У променях раннього сонця вона ви- глядає маєстатично і загадково.

Із гуртом туристів оглядаємо палату з чу- довими прикрасами, малюнки і величезне зо- лоте ліжко короля. Дуже цікава їдальня, в

якій підлога під столом рухома. Разом зі сто- лом вона опускалася поверх нижче. Там слу- ги заставляли стіл харчами, і тоді стіл підій- мався перед короля.

Як відомо, король Людвиг Другий був ди- ваком. Не любив товариства, а зокрема не хо- тів бачити людей, які йому служили.

Залишивши палату, їдемо до Берхтесгаде- ну крученою дорогою, весело співаючи. По обох боках дороги сягають хмар скелясті, сні- гом покриті Альпи. Чим далі їдемо, тим вищі гори. Сонце пестить їх своїм промінням, а сніг на них виблискує тисячами дорогих самоцві- тів. Затримуємося в малому містечку. Після довгого купання у величезному публічному ба- сейні, відсвіжені і веселі, ми вирушили в даль- шу дорогу.

В зеленій долині праворуч дороги, між го- рами розташувалося маленьке село. На краю села стоїть маленька чепурна церковця. У тій церкві перший раз заспівали славу сьогодні на весь світ колядку "Тиха ніч, свята ніч", яку створив священик, парох тієї церковці, — по- яснив нам водій нашого автобуса. Ми збли- жаємося до Берхтесгадену. Перед нами має- статичний і гордий "Вацман", а поруч нього "Вацманиха", а далі "Вацманята" — рядочком, одне коло одного. Їх аж шестеро! Наліво від "Вацмана", на вершку високої скелі бачимо будинок. Це колишнє улюблене місце перебу- вання Гітлера. На схилах гір і в широкій до- лині мальовничо розкинені вілли і чепурні, за- квітчані доми Берхтесгадену, який славиться на весь світ своїми копальнями соли. Спіши- мо їх оглянути. При вході нас одягають у чор- ні комбінезони зі шкіряними фартушечками ззаду. Ті "однострої" надають нам усім коміч- ного вигляду, тому стає нам дуже весело. Сі- даємо на мініатюрний поїзд, як на коня. Під акомпаніамент загального сміху і вереску наш поїзд блискавкою мчить лабіринтами підзем- них коридорів. По якомусь часі в'їжджаємо в простору залю. Тут ми пересідаємо на величез- ні сковзанки і миттю зісуваємося 40 метрів униз. Від швидкості і тертя нас несамоовито печуть наші "сидження". Тепер ми розуміємо, чому до наших "одностроїв" причеплені ззаду шкіряні фартушки. Шкода тільки, що ми за- далегідь не довідалися, як і коли їх уживати. Ми вже внизу. Всі раді, що позлізали з наших "тепліх коней". Довідуємося, що ми 3 милі під

землею. Входимо до вінди, яка везе нас глибше вниз. Висідаємо. Перед нами широке, освітлене ліхтарнями підземне озеро, вода в якому чиста і прозора. На озері дараба, сідаємо і перепливаємо на другий бік, де на нас уже чекає мініатюрний поїзд, такий, яким ми почали нашу подорож у підземелля. Швиденько виїжджаємо на поверхню землі. Скидаємо зі себе комбінезони. Віддыхаємо глибоко свіжим повітрям і радіємо сонцем. Зайнявши місця в нашому автобусі, від'їжджаємо в Зальцбург.

Незабаром перед нами на обрії на горі зарисувалася силуетка замка-фортеці Гогензальцбург. Заходяче сонце пестило мурі своїм останнім промінням. Заки доїхали до міста, цілком надворі потемніло. Ми йдемо на добре заслужений відпочинок. На другий день вранці будять нас церковні дзвони. Через вікна вітає нас чудовий соняшний ранок. Швидко збираємося і по добрім сніданку вирушаємо оглядати місто. Стежка на замок стрімка і довга. Ідемо ритмічно, і тільки чути ох! та ох! Нарешті доходимо до мурів замку. Кругом чудовий краєвид: у долині місто Зальцбург зі своїми прекрасними церквами і монастирями. Через середину міста протікає річка Зальцбах. Це все на тлі засніжених шпилястих гір. Лю-

буємося краєвидом, а сонце освічує всю околицю і наші обличчя. Провідник, німець, усе нам пояснює. Я багато втрачаю, бо слабо знаю німецьку мову. Юначки стараються мені все точно перекласти. Оглядаємо також музей. Там натрапляємо на знімку українських вояків взимі в окопах під час Першої світової війни. Все оглянули і сходимо до міста. Ідемо до озера і відсвіжуємося в чудовій, чистій, але дуже холодній воді. Винаймаємо човни та безжурно прогулюємося по озері. Кращого закінчення мандрівки не можна собі уявити. Під вечір вертаємось коротшою дорогою до табору. Ми всі втомлені, але багаті враженнями минулих двох днів, по яких залишилися нам чудові спомини на все життя. Надворі сутеніло і околицю огортав пронизливий, гірський холод. Ми всі спішили до наших теплих мішків. На небо викотився повновидий місяць, і, мов з мішка, розсипалися тисячі зір. Стало ясно як удень. Від дерев і кущів простягнулися дововижні тіні. Здалека доходив шум бурхливої ріки Ізар. Весь табір потонув у глибокому, спокійному сні.

Ст. пл. Оленка, Сайкевич,

"Ті, що греблі рвуть"

ЦЬВІР!

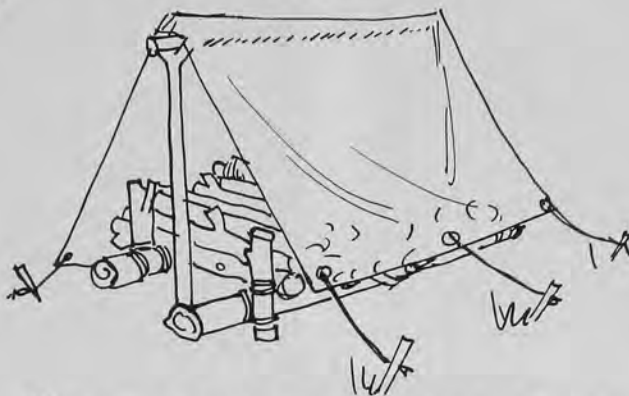
З ПРАКТИЧНОГО ПЛАСТУВАННЯ

УЖИВАЙМО ПЛАСТИКУ У ТАБОРУВАННІ

(Увага! Пам'ятайте — після вжиття кожну пластик спалити або знищити)

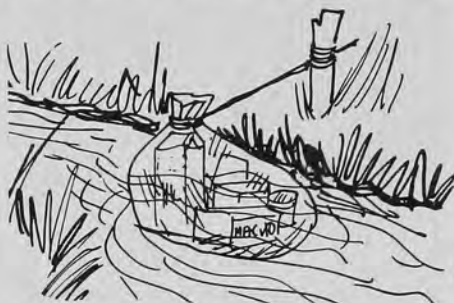
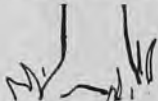
У пластиковому мішку
добре зберігати харчі

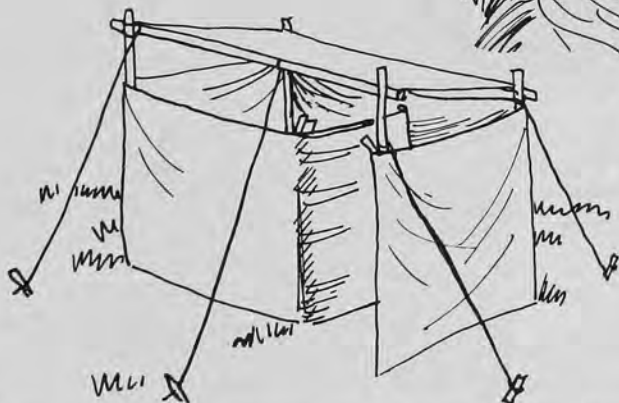
Пластикова плахта закриває дерево до палива

Пластиковий міх
хоронить посуд від бруду

Масло чи інші харчі,
що потребують холоду,
зберігайте
у пластиковому мішку
в потоці

Так зачеплена пластикова плахта хоронить від вітру

Пластикові міхи на палях
— призначені на випадки

Коли сильний дощ, пластик на напличнику
охороняє його

Уважно з пластиком
біля вогню!!!

УЧАСТЬ КУРЕНЯ У ПЛАСТОВОМУ СВЯТІ ДЕРЖАВНОСТІ

Наш 34-ий Курінь УПЮ із Сіракуз провадить свою працю згідно з пляном, укладеним на початку кожного шкільного року. Крім того, курінь бере участь у житті цілої станиці. 2-го лютого ц. р. відбулося в нас станичне Свято Державности, яке складалося з двох частин: святочний апель і програма, присвячена січневим подіям.

В часі святочного апелю пластова молодь мала нагоду підвищити свої пластові ступені. І так, з нашого куреня підвищили їх такі юначки:

1. Заприсяжені та іменовані учасницями: **Таня Гурська, Оля Жовніренко, Марта Логуш, Ніна Назаренко і Рома Прибила.**

2. Іменовані розвідувачками: **Марія Гнатів, Катруся Ликтей і Ліда Попівчак.**

3. Іменовані вірлицями: **Таїса Галібей і Марта Шаран.**

Одночасно Марта Шаран дістала звільнення з УПЮ.

Іспит вмілости з читання українських книжок склала пл. уч. **Олеся Гурська.** Вона одержала посвідку й відповідну відзнаку.

Тоді теж 5 юначок, яких курінь вибрав "Пластунками місяця" за місяці від вересня до кінця січня (пл. розв. **Наталка Луценко, пл. уч. Наталка Шпичка, пл. розв. Настя Ризванюк, пл. розв. Оля Мазурик,**

Грають на бандурах **Таня і Леся Гурські; співають: Марта Шаран, Мира Рубич, Оля Мазурик, Ліда Жовніренко, Маруся Рись**

пл. уч. **Ліда Гвозда**), дістали свої грамоти

У програмі, присвяченій січневим подіям, членки нашого куреня брали теж живу участь. Юначки з Ютіки виступали в монтажі пісень і деклямацій, що його приготували спільно вся пластова молодь з Юті-

Рома Прибила, Ніна Назаренко, Мотря Логуш, Таня Гурська, Оля Жовніренко — виступили до присяги.

ки, а продовженням їхнього виступу був подібний монтаж, який приготувала молодь із Сіракуз. Особливою точкою на закінчення програми була гра на бандурах двох сестер — **Олеси і Тані Гурських**, які, хоч щойно в часі останніх вакацій почали вчитись гри на бандурі, полюбили цей наш народний інструмент і вже кілька разів виступали на різних імпрезах.

Це наше пластове свято відбулося назагал дуже успішно. Майже вся пластова молодь з Ютіки і Сіракуз була присутня, і ми побачили з радістю, як нас багато.

По закінченні програми була спільна перекуска, яку влаштував місцевий гурток Пластприятю.

Скоб!

За Курінний Провід:

Пл. розв. Оля Мазурик — курінна
Пл. уч. Ліда Гвозда — допис. до "Юнака"

10-ЛІТТЯ ПЛАСТОВОЇ ОСЕЛІ "ПИСАНИЙ КАМІНЬ"

Пластова оселя "ПИСАНИЙ КАМІНЬ" відносно молода, коли її порівняти до пластових осель "ВОВЧА ТРОПА" і "НОВИЙ СОКІЛ", та все ж таки цього року таборовики будуть відзначати її 10-ліття.

Хотілося б із цієї нагоди ознайомити ширше пластове коло з "ПИСАНИМ КАМЕНЕМ", де на протязі минулих дев'ять років таборувало кругло півтори тисячі пластового братства, не враховуючи старших пластунів і сеньйорів, які відбували тут Крайовий З'їзд УСП і Великі курінні Ради.

Оселя займає 132 акри, з чого 3/4 лісу, а решта — це лісові поляни і чотири озера. Найбільше 3-акрове озеро пригоже до купання, а три дальші — подібно, як ліси — залишено в первісному дикому вигляді. Вільно ходять там ласиці, зайці, борсуки, сарни і лиси-хижакі. В озерах риби, черепахи і краби розмножуються вільно, а сама природа устійнює їхній чисельний стан. Купці диких рож уздовж берегів озер дають птиці охорону перед хижакими під час висиджування яєць. Зимують там дикі качки, а бобрі дбають про

Капличка на "Писаному камені"

Писаний камінь — Табір юначок у 1968 р.

Писаний камінь, 1970. Бобри постинали дерева на будову тами.

відповідної висоти рівень води. Коли на одному з озер щілинами мурованої греблі почала протікати вода, бобрам навкучилося чекати на людей, щоб поправили; вони побудували нову греблю попри пошкоджену. Треба подивляти прецизійно виконану роботу отих інженерів-саперів звірячого світу. Хоча ростом невеликі, бобри своїми гострими зубами постинали дерева до 6 цілів завгрубшки, поперетинали їх на менші куски, позатягали до води, ущільнили водоростами і корінням, з лагідним спадом у напрямі води. Управа оселі робить старання про права заповідника, бо це охороняло б тварин взимі перед непрошеними гістьми-мисливцями.

Адміністраційні будівлі: житловий, їдальня з кухнею, шпиталик — відділені широким ярмом 40 футів

Писаний камінь, табір юнаків 1971, стріляння з луків

глибини, яким перепливає потік, від двох головних полонин: 10 і 5-акрових таборових площ. Довкола них розляглися перстеном шпилькові і листяні ліси, а поміж ними кількасотлітні дерева, які пам'ятають часи перших поселенців — Аймишів, а тепер надають своєрідної краси оточенню. Ліси перетинають яруги, а в одному з них джерело кристально льодової води.

На "ПИСАНОМУ КАМЕНІ" пластова молодь має змогу вивчати таємниці природи, так сказати б, з першої руки, зустрічаючися віч-на-віч із тим, що вивчала впродовж року на пластових сходинах.

Пл. сен. В. Ерденбергер, господарський референт

ВОДНИЙ ТАБІР "ВИХОР 1974"

Тиша перед бурею. Далеко лунає гомін дикої орди, яка наступає на спокійні гори Адірондакс. Населення зачинає двері, закликає малих дітей в середину. Наближається навала — це "Чорноморці". Місто Стілвотер знає наших пластунів, вони вже декілька років переводять морські табори на озері "Тихі води" в Стейтовім Парку в горах Адірондакс.

Водний табір "Вихор 1974", у пам'ять сл. п. пл. сен. Ярослава Лучкани, відбувся від 3-го до 17-го серпня. Провід табору складався в більшості із старших пластунів "Чорноморців" і старших пластунок із куреня "Спартанок". Капітанами (так називають комендантів водних таборів) були пл. сен. Зенон Стахів і ст. пл. Ліда Прокоп, а їм до помічі були ст. пл. Б. Поритко та І. Савчук і ст. пл. І. Леуш та Леся Дума. Найважливішою особою на таборі був таборовий лікар др. Я. Оришкевич, ЧМ, та реєстрована медсестра ст. пл. М. Конопасевич.

Табір відбувся за замовленою погодою: дощ лив саме перед відкриттям і після закриття. Коли учасник немов загублена дитина серед незнаної природи, доїхав автом до кінця єдиного шляху, ставили його (або її) ("Чорноморці") вперті приклонники рівноправності) у канойку, показували пальцем на мряку, в якій був захований острів і... цілай!.. А якщо умів орудувати канойкою (такого примітивного середника транспорту немає у Нью-Йорку), тоді кидали бідного учасника

Учасники водного табору "Вихор 1974". Фото: В. Артимішин

перший раз у веслярський і піруетами та зигзагом довозили до місця табору.

Зайняття (очевидно, що маємо на думці справжні зайняття — це не відпочинкова оселя на "Союзівці") відбувалися на острові Двох Сосон. А щоденно капітан хитро заохочував таборовиків до плавання в озері. Міряв температуру й показувалося, що озеро огрівається, хоча наша шкіра у зустрічі з водою цього не відчувала.

Зайняття були саме з практичного морського пластування: очікувані нічні алярми, на яких вчилися улюблених пісень капітана, незабутні гутірки астрономії, які провадив Бодьо, денний змаг збирання ріща перед сходом сонця тощо. Як нагороду першунам кухар давав дозвіл знову збирати дрова. Але ми працювали не лише під покровом ночі. Під час дня таборовики навчалися морської мудрости, навігації, пілотажу, метеорології, водоложення (скуба), водного лещатарства, морського піонерства й водного рятівництва. Для дальшого розруху був спорт — очевидно морський спорт. У відбиванці, тому що площа була при березі, не можна було стинати в напрямі води. Наглядачі стежили за м'ячем у випадку, якщо б він летів на дальше перемочення. Рівень гри водної кошівки й гокея із канойок був олімпійський.

Під час довгоочікуваних хвилин пообіднього спокою блискавичні фігури таборових атлетів перебігали пляжу. Питається, який варіят замість спокійної відпочинку під чистим небом схоче бігти по гарячому піску. Очевидно, поважний змагун річних перегонів до Бівер Валлі. Як?! До вас не дійшла слава того традиційного марафону?! Може, це тому, що ВТ-1974 заснував цей змаг. Першуни, ненаситний кухар і інтендант, мусіли переплисти озеро, перебігти через ліс і дорогою дійхати до Бівер Валлі. Віддаль — чотири милі. Модна транспорція — ровером. Ровером через ліс і озеро? Хіба збараніли! Напевно, що так — це ж Чорноморський табір.

Нема то, як у водному таборі. Можна подружити

Ст. пл. Б. Поритко проводить гутірку у водному таборі "Вихор 1974". Фото: В. Артимішин

з новими друзями й скріпити зв'язки із старими. Можна здобути практичне знання при забаві й веселощах. Традиційні розташування пластових таборів не рівняються до величі природи гір і озер північного Нью-Йорку. Водний Табір 1975 обіцяє бути один з незабутніх переживань таборового пластування. Зустрінемося на ВТ-1975.

Доброго вітру!

Ст. пл. Олег Льницький

● Тому що самих прибутків з передплат і оголошень не вистачає на покриття всіх видавничих видатків "Юнака", мусимо прохати передплатників і читачів "Юнака" складати датки на пресфонд "Юнака" так, як це роблять адміністрації наших інших українських журналів і часописів.

ДО НАС ПИШУТЬ:

“ВЕРХОВИНКИ” ПОЧИНАЮТЬ АКЦІЮ ЗБІРКИ ЗАПАСНИХ ФОНДІВ ДЛЯ ПЛАСТОВОГО ВИДАВНИЦТВА

У січні ц. р. пл. сен. Володимир Соханівський звернувся окремим письмом до ГПБулави з порадою, щоб пластове видавництво забезпечити матеріальною базою у формі запасного фонду. Про позитиви такої ідеї нема що переконувати пластовий загал. Нам невідомо, як ГПБ сприйняла цю ідею, але до канцелярії пл. видавництва, майже одночасно з листом друга В. Соханівського, прийшов такий самий внесок від пл. сен. Ореста Гаврилюка з Німеччини. Друг Соханівський склав на цей фонд свій початковий даток у сумі \$50.00.

А ось у квітні цю ідею вже підхопив Курінь УПС-ок “Верховинки”, відомий з інших шляхетних починів, надсилаючи повідомлення, що він переслав ГПБ, до рук Романа Микити — діловода господарства, даток у сумі \$500.00 на запасний фонд для пластового видавництва. Ось їх письмо:

Дорогий Друже! Доцінюючи важливість безперервної появи пластової преси для новацтва і юнацтва, пересилаємо від нашого Куреня даток у сумі \$500.00 на запасний фонд пластового видавництва. Якщо ж такого запасного фонду нема в плянах на найближче майбутнє, тоді просимо ці гроші використати як даток на «Юнака» і «Готуйсь». Якщо, проте, ГПБ задумує створити такий фонд, просимо проголосити наш даток як такий і від нас закликати інші курені УПС і УСП скласти відповідні датки. Скоб! За Курінний Провід: пл. сен. Ліда Черняк — курінна, пл. сен. Олександра Юзенів — тисар.

Інформуючи про це все наше членство, віримо, що підете за прикладом “Верховинок”, бо ж кожному ясно, що “громада — це великий чоловік”.

ПЛАСТУНИ НА XII КРАЙОВОМУ З'ЇЗДІ В США ПІДХОПИЛИ ЗАКЛИК “ВЕРХОВИНОК”

Зібрані на святковій вечері з приводу XII Крайового Пластового З'їзду в США пластуни і пластунки гучними оплесками прийняли проголошений провідником вечері — пл. сен. В. Базарком, заклик куреня УПС-ок “Верховинки”, піти за їхнім почином та складати гроші на запасний фонд Пластового Видавництва.

Відразу цього вечора відгукнулися на цей заклик курені УПС “Орликівці” і “Чорноморці” та склали на цей фонд “Юнака” по 100 дол.

Пл. сен. Зенон Корчинський, уступаючий голова Крайової Пластової Ради, також склав 50 дол., як вияв радості, що після довгої затяжної недуги мав нагоду знову бути в колі своїх пластових друзів, які так щиро турбувалися його здоров'ям.

Отець крилошанин пл. сен. Богдан Смик пожертвував на цю саму ціль 50 дол., як непринятий зворот коштів.

Так, отже, завдяки гарному починові одного куреня пластунок цього вечора на запасний фонд Пл. Видавництва вплинуло кругло 800 дол., у тому ініціаторки “Верховинки” жертвували 500 дол. Ми щиро дякуємо їм та усім далішим жертводавцям в імені редакції “Юнака” та надіємося, що цей вечір — це лише початок загальної акції в допомогу нашій пластовій пресі.

До загальної акції збірки фондів “Юнакові” долучилися також “Далекі обрії” — гурток УПЮ-ок самітниць у США (18 членів). Вони, як вияв свого пластування кожного місяця мають обов'язок читати “Юнак” і звітувати про прочитане. Тож “Юнак” їм справді необхідний.

Про даток, у сумі 50 дол. — повідомила у великодній картці з побажаннями пл. сен. Лариса Зелик — їх впорядниця.

Сердечно дякуємо “Далеким обріям” за відчуття нашої потреби. Хоч Ви далеко, але як близько Ви співжжете з “Юнаком”. Редакція

“СЕРЦЕ І КНИЖКА” — ВИСИЛАЙМО КНИЖКИ ДІТЯМ!

Акція допомоги дітям у Південній Америці

Висилаючи книжки дітям у Південній Америці (зокрема видання Об'єднання працівників літератури для дітей і молоді), робимо одночасно два добрі вчинки — допомагаємо дітям зростати під впливом українського слова, а поруч з цим популяризуємо українську дитячу книжку, дбаємо про культуру українського друкованого слова.

У Пласті цю акцію ведуть члени Куреня УПС-ок “Верховинки”. Вони вербують членів-прихильників Об'єднання ПЛДМ, щоб зібрати фонди для цього видавництва, а також розпродують і висилають книжки, використовуючи для цього різні нагоди.

Гроші потрібні в першій мірі на закуп книжок для шкіл, сиротинців і церковних бібліотек у Південній Америці, де наші люди мають дуже малі заробітки.

Ось що написала сестра-черниця Марколина з Бразилії:

«Ще ніде не доводилося мені багити такої горної нужди, як саме в цій колонії. Дітвора голодна, обдерта, боса. Чи зима, чи літо — одна одежина... Якщо можливо, прошу прислати ще й те, що нам дуже цінне на еміграції — дитячі книжечки...»

Акція повинна охопити новацтво, юнацтво і доросле членство Пласту: Це особливо важливе для нашої виховної програми. Тут велике поле діяльності для пластових частин і для кожного члена Пласту.

Ставайте членами прихильниками ОПЛДМ! Жертвуйте на фонд "СЕРЦЕ І КНИЖКА", даруйте книжки й різні форми допомоги дітям у Південній Америці! Пожертви посилайте на адресу:

Mrs. Vera Staruch
96 Elizabeth Avenue
Iselin, N. J. 08830, USA.

● Шановна Адміністрація «Юнака»! Управління Пластирият в Джерзі Сіті, США на своєму засіданні 29 лютого ц. р., розважаючи над складною ситуацією пл. журналістів, рішила подати свою скромну допомогу в сумі \$100.— з таким призначенням: \$50.— на пресфонд «Юнака» і \$50.— на пресфонд «Готуйсь».

Чек на суму \$100.— долугуємо і просимо ласкаво переслати нам потвердження на одержання цієї суми, потрібне для касової книги.

Бажаємо успіхів і дальшого росту.

За Управу: Володимира Котик (секретарка)

● Доцінюючи вагу виховання молоді поза межами Батьківщини і розуміючи важливість молодечих журналів, Станиця Братства кол. вояків 1-ої Української дивізії УНА в Нью-Йорку вирішила на останніх загальних зборах пожертвувати із своїх фондів суму \$50 (п'ятдесят) на пресовий фонд "Юнака".

Щиро бажаємо успіхів у Вашій цінній праці для добра української молоді.

Остаємося з глибокою пошаною

За Управу Станиці: Роман Даниляк — голова
Володимир Керод — секретар

● Ми, юначки 52-го Куреня ім. Марії Башкірцевої в Кергонксоні і юнаки Сам. Гуртка "Орли", пересилаємо \$15.00 на пресфонд "Юнака" (юначки — 10 дол., юнаки — 5 дол.). Віримо, що нашими слідами підуть інші, цим способом підтримаємо такий дорогий нам і корисний журнал.

З пластовим привітом Скоб!

За юнацькі частини: Микола Василик
— станичний

ЮНАЧКИ З ЙОНКЕРСУ НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"

● Ми одержали від юназок із 42-ого Куреня ім. О. Завісної з Йонкерсу такого гарного листа:

Дуже просимо, якщо можливо, помістити наш короткий допис і знімку в «Юнакові»:

Юначки 42-го Куреня ім. О. Завісної з Йонкерсу зі своїми впорядницями і кошовою ст. пл. Христею Баранською.

«Пересилаємо 250 дол. на Пресфонд «Юнака», що ми їх заробили на різдвяному базарі, який приготували ми у нашій домівці під проводом пл. сен. І. Ганкевиз, яка нам у цьому допомогла.

Ми дуже радо зитаємо «Юнака» і знаємо, що треба допомогти, щоби він міг далі виходити.

У нашому курені є тепер три гуртки: «Чарівна сопілка», «Черемош», і «Гуцулки» — разом 19 юнажок. Пересилаємо всім іншим куреням УПЮ щирий привіт і надіємося зустріти багато з них на Святі Весни 1975 р.!»

Скоб!

Юназки із 42-го Куреня УПЮ-ок ім. О. Завісної Йонкерс, США

Дорогі Подруги!

Щиро дякуємо Вам за цей щедрий дар на пресфонд нашого журналу. Тішимося, що Ви радо зитаете «Юнака» і хочете, щоби він далі появлявся. Для нас Ваш лист це не лише велика радість, але й надія, що так як Ви думають сотки юнаків та юнажок, та що ми будемо мати докази цього в найближньому засі.

Слава Вам за це!

Редакція «Юнака»

ПРИЄДНАЙТЕ «Юнакові» в цьому році одного ПЕРЕДПЛАТНИКА!

● Уважаємо, що пластові видання — це важливий засіб у вихованні української молоді, і тому кожний пластун (-ка) при таких нагодах, як іменини, день народження, різні інші роковини, замість дрібних подарунків, повинні підтримати пластове видавництво.

Посилаємо \$20.00 на пресфонд "Юнака" разом з побажаннями багатолітнього панству д-рові Василеві й mgr. Ярославі Кіналям. Ласкаво просимо повідомити п-во Кіналів, що такий доток вплинув.

З пластовим привітом Скоб!

Пл. сен. Стефанія і Роман Морози

● Дорогий Юнаге! Наш гурток «Рання роса» перейшов до юнацтва в листопаді м. р. Ми ходили колядувати в Різдво, а на Щедрий Вечір пішли ще й щедрувати у західній частині Едмонтону. Ми щедрували задля традиції, але люди нас обдаровували грішми. З цих грошей \$10.— пересилаємо на Твої потреби.

До нашого гуртка належать: Даруся Градюк (гурткова), Дарка Ковальчук (суддя), Ксеня Мариняк (писар), Аня Бумбак (проводить книгу співу), Соня Гавриш (скарбник), Соня Бурак (хронікар) і ст. пл. Ксеня Скрипник — впорядниця.

Скоб!

Гурток «Рання роса»,
Курінь ім. Уляни Кравченко, Едмонтон

● Дорогий Юнаге! На ялинці нашої станиці в січні ц. р. більшість юнажок з нашого гуртка «Барвінок» перейшли до УСП-ок. У нашій гуртковій касі залишилися гроші й ми рішили вислати \$15.— на Твій пресфонд.

Часто на наших сходинах гитали ми Тебе. Дякуємо Тобі за Твою допомогу, бо часто знаходили ми в Тобі гутірки, ігри та пісні, які ми уживали на сходинах.

Бажаємо ми Тобі дальших успіхів у Твоїй трудній праці.

Пл. розв. Марійка Кобзан,
писар гуртка «Барвінок», 14-ий К. ім.
О. Кобилянської, Ст. Кетерінс

Цікаво і приємно перечитувати в іншій пресі думки про "Юнака", а ще особливо, коли вони прихильні.

Ось на сторінках "Нового Шляху" у переписці пані Віри Ке ми нашли такі гарні слова про наш журнал:

Пані Дарка Нижанківська-Снігурович: "Як наші доньки були малі, ми їм передплачували пластовий журнал "Юнак". Наші доньки вирости, одружилися, пішли "на своє обійстя", — а ми далі передплачуємо "Юнака". Бо ми хочемо бути в контакті з молоддю, нам цікаво, що молодь робить, пише, думає. Цікаво оглядати фотографії, пізнавати нові лиця чи зустрічати знайомі..."

Замість квітів на свіжу могилу
св. п.

д-ра ІВАНА ШУХЕВИЧА
складаємо на пресовий фонд "Юнака" \$222.55
по. \$27.00 — Мільо і mgr. Леся Бучацькі,
пл. сен. д-р Богдан і д-р Ірина Шеховичі;
по \$13.50 — пл. сен. Стефа Пеленська,
пл. сен. д-р Е. і Д. Барановські, радник
М. Ладжижський, Орест і Дарія Маркові,
інж. І. і М. Баяки, mgr. Б. і mgr. Д. Яримовичі,
д-р Л. і д-р М. Бльовс, І. і Г. Качоровські,
О. і Е. Барчинські, пл. сен. Женья і Георгій
Гаркові, Юрій і д-р Л. Ропіцькі, д-р М. і І.
Чигирини; по \$6.75 — Юрій і Анна Сиваки,
Австралія.

Замість квітів на могилу
св. п.

пл. сен. МАРІЙКИ ФЕНИК-МАЛИНОВСЬКОЇ
складаю \$20.00 на пресовий фонд "Юнака"
Н. Н., США

Замість квітів на могилу
св. п.

пл. сен. МАРІЙКИ ФЕНИК-МАЛИНОВСЬКОЇ
із щирим співчуттям Родині, а зокрема Славкові
і нашим друзям Лесі та Богданові,
складаємо \$25.00 на пресовий фонд "Юнака"
Олег і Марія Мариняки
Девон, Альберта

Замість квітів на могилу
св. п.

МИХАЙЛА ГАВРИЛЮКА
складаю \$10.00 на пресовий фонд "Юнака"
пл. сен. Марія Лабунька
Філадельфія, США

В пам'ять мого чоловіка
св. п.

МОДЕСТА ВОЛЧУКА
в десятю річницю його смерті
складаю \$5.00 на пресовий фонд "Юнака"
Софія Волчук, Лейквуд, США

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЮНАКА",

що вплинули до 18 квітня ц. р.

СПША:

По 50.00 дол.

Управа Пластирияти в Джерзі Сіті, 18-ий Курінь УПЮ-ок ім. Олени Пчілки, Нью-Йорк, з нагоди посвячення курінного прапора; Братство Кол. Вояків 1-ої Української Дивізії УНА.

По 20.00 дол.

Пл. сен. Стефанія Мороз, Гастінгс он Гадсон, з нагоди 35-ої річниці подружжя д-р Василя і Ярослави Кіналів із Йонкерсу; Н. Н. замість квітів на могилу св. п. пл. сен. Марійки Феник-Малиновської з Дітройту.

15.00 дол.

Юначки 52-го Куреня ім. Марії Вашкірцевої і юначки Самостійного Гуртка "Орли", Кергонксон.

11.00 дол.

Пл. сен. Зенон Корчинський, Бронкс.

10.00 дол.

Пл. сен. Марія Лабунька, Філадельфія, замість квітів на могилу св. п. Михайла Гаврилюка, 28-ий Курінь УПЮ-ок ім. кн. Ольги, Клівленд.

6.00 дол.

Пл. юн. Христя Кусяка, Парма.

По 5.00 дол.

Софія Волчук, Лейквуд, в десяту річницю смерти свого чоловіка Модеста; 4-ий Курінь УСП-ок "Ті, що греблі вруть", Нью-Йорк; ст. пл. Аскольд і пл. юн. Арега Буки, Філадельфія; пл. юн. Володимир Натина, Річмонд Гілл; пл. юн. Ліда Чорна, Джемейка.

По 3.00 дол.

Пл. юн. Андрій Коропей, Лінкольн; пл. юн. Мирон Клос, Джемейка; пл. юн. Андрій і Марко Вишницькі, Елмвуд Парк; ст. пл. Андрій Ярош, Форест Гілл; ст. пл. Ярка Коморовська, Філадельфія; ст. пл. Андрій Заяць, Чикаго.

По 2.00 дол.

Пл. юн. Христя Шипилява, Дівітт; пл. юн. Дарія Палій, Дітройт; пл. юн. Дануся Шебунчак, Монклер; пл. юн. Зоя Коцур, Ляшпир; пл. юн. Марія Ратич, Лінкольн Парк.

По 1.00 дол.

Пл. юн. Андрій Кириченко, Елізабет; пл. юн. Юрій Миколаєвич, Гайд Парк; пл. юн. Люба і Андрій Воз-

няки, Клівленд; пл. юн. Олена Храплива, Ст. Люіс; пл. юн. Михайло Мицятин, Парма; пл. юн. Орест Миколенко, Воррен; пл. юн. Яромир Оришкевич, Сілвер Спрінг; ст. пл. Роман Процик, Спрінгфілд; ст. пл. Ольга Цурковська, Чикаго; пл. юн. Віра Шендях, Ветерсфілд; пл. юн. Мирослава Війтович, Ірвінгтон; пл. юн. Таня Оберишин, Кю Гарденс; пл. юн. Ірина Пелех, Філадельфія; пл. юн. Орест Кальба, Воррен; пл. юн. Ліда і Іван Попівчаки, Відспорт; пл. юн. Богдан і Леся Сененки, Джерзі Сіті; пл. юн. Юлія Теслюк, Гартфорд; пл. юн. Євген Сосяк, Лейтем.

СПША разом

313.00

КАНАДА:

По 25.00 дол.

10-ий Курінь УПЮ-ок ім. О. Косач, Торонто; пл. сен. Олег і Марія Мариняки, Девон, замість квітів на могилу св. п. пл. сен. Марійки Феник-Малиновської.

15.00 дол.

Членки 14-го Куреня УПЮ-ок, гурток "Барвінок", Ст. Кетерінс, з нагоди переходу до Уладу Старших Пластунів.

10.00 дол.

Пл. юн. Ігор і Всеволод Соколики, Торонто; гурток УПЮ-ок "Рання роса", Едмонтон, із щедрівки; пл. сен. Таня і Орест Джулинські, Етобіко;

6.00 дол.

Пл. юн. Мотря Гарух, Нітро.

3.00 дол.

Пл. юн. Мирон Барицький, Садбурі; ст. пл. Віра Маланчій, Торонто; ст. пл. Петро Срібняк, Вінніпег.

По 2.00 дол.

Пл. юн. Надя і Марта Полюга, Монреаль; пл. юн. Андрій і Юрій Татарські, Торонто; пл. юн. Володимир Петрига, Торонто; пл. юн. Наталя Махно, Гамільтон; пл. юн. Адріяна Вагрії, Гамільтон; пл. юн. Юрій і Галина Дитиняки, Едмонтон.

По 1.50 дол.

Пл. юн. Ліда і Андрій Кунди, Едмонтон; пл. юн. Люба Максим, Гамільтон.

По 1.00 дол.

Ст. пл. Володимир Ціховлас, Монреаль; пл. юн. Лариса і Роман Лижники, Торонто.

Канада разом

127.00

АВСТРАЛІЯ:

Замість квітів на свіжій могилу св. п. д-ра І. Щухевича приятелі і знайомі склали

222.55

Пл. вірл. Дарія Федевич, Меклауд

5.95

Австралія разом

228.50

Усі разом

\$668.50

● Усім жертводавцям складаємо на цьому місці нашу щирі подяку за їхні дати на пресфонд "Юнака". Ці датки допомагають нам у великій мірі продовжати наше видавниче діло.

● Усіх тих, що в цьому році ще не склали своїх датків на пресфонд "Юнака", прохасмо зробити це як найшвидше.

● ХТО ЧЕРГОВИЙ?

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.
ПЛАСУНИ і ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?

ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!

Шадити щоденно учись!

Як будеш студент,
Той долар, той цент
Тобі допоможе колись
Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ "Самопоміч" платить 5¼% ДИВІДЕНДИ.
- КОЖНА СУМА ВКЛАДУ враз із усіма фондами має своє ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ
та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ
власниками якої є

Анна і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto 2-B, Ontario
Tel.: EM 8-4235

**ПРАЦЯ і ОЩАДНІСТЬ ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ
ВАШУ МАЙБУТНІСТЬ!**

Пластуні і пластунки в Торонті!

**СКЛАДАЙТЕ СВОЇ ОЩАДНОСТІ
в КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ**

Свято-Миколаївської Парафії в Торонті

- Кредитівка платить від звичайних вкладів з правом виписувати чеки
- Кредитівка уділяє позики на догідні сплати.
- Урядові години: від 11 год. вранці до 7 ввеч., а в суботи від год. 10 до 1 по полудні.

7%

ST. NICHOLAS CREDIT UNION LTD.

4 Bellwoods Ave.

Tel.: 366-4529

Toronto, Ont. M6J 2P4

**Друкерія
КИЇВ**

виконує
всі
друкарські
роботи.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні запрошення
- фірмові друки

KIEV PRINTERS LTD. — Phone: 363-7839
860 Richmond St. West, Toronto 2-B, Ont.

Хто з Вас подорожує

● літаком ● кораблем ● поїздом ● автобусом
у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюроі

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK Magazine

2150 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada

Ціна: 90 центів RETURN POSTAGE GUARANTEED

ЮНАЧКИ! Підготовляючись до святкування Великодня, будете шукати за текстами й нотами до ягілок. Звертайтеся за ними до пластової крамниці "Плай". 65 мелодій на два голоси, повні тексти та вказівки до хороводів найдете у книжечці Олександра Бариляка, Львів, 1932, а ціну \$ 2.00, яку Вам вишле крамниця. Адреса:

"PLY" CO-OP. LTD., 768 Queen St. West
Toronto, Ont., Canada M6J 1E9

